දිරිය මව්වරුන්ගේ කථාපෙළ

කාන්තා බැංකු ප්‍රකාශණයකි - 2004 ජුනි

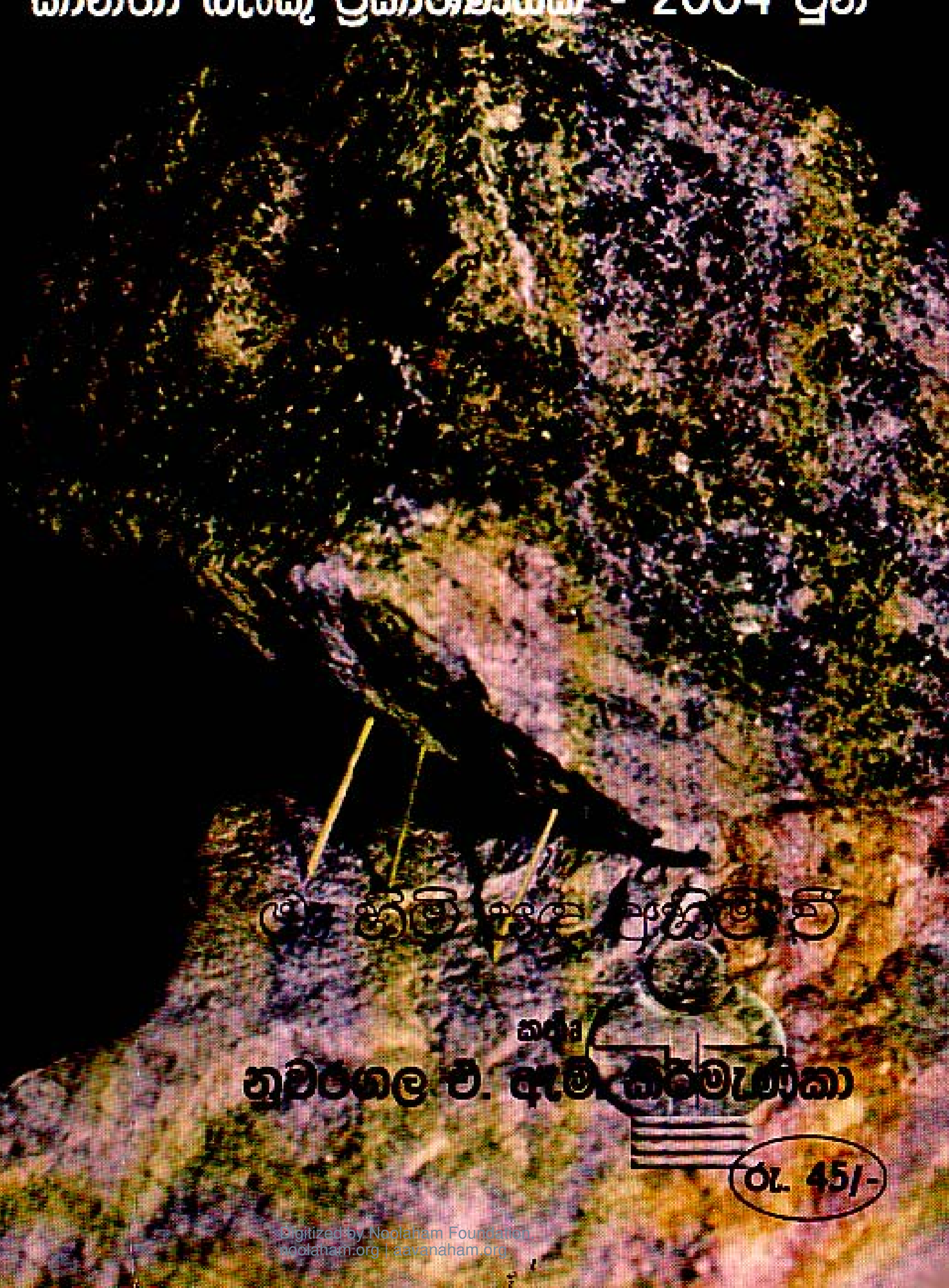

මා හිමි ගල පැහිණෙව්

කතෘ

නුවරගල එ. ඇම්. ධම්මැණිකා

රු. 45/-

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

පෙරවදන

මෙම කුඩා පොත් පිංච නව සාහිත්‍යමය වටිනාකම් රැසක් සමඟ ඔබ අතට පත්වන්නේ. 'දිරිය මව්වරුන්ගේ කතා' නම් වූ පොත් පෙළක එකකි මේ.

මෙම පොත් පිංච ශ්‍රී ලාංකීය දුප්පතුන්ගේ සාහිත්‍ය වංශයේ ආරම්භය සනිටුහන් කෙරේ. මෙහි අන්තර්ගතයේ නිරූපනය වන්නේ පොත් පිංච ලියූ ලේඛිකාවගේ ජීවිතයෙන් බිඳක් පමණි. ඇගේ අත්දැකීම් සම්භාරයෙන් බිඳක් පමණි. ඒ බිඳ ඇයට ලියවුනු සැටිය.

අපි චරිත කථා කියවා ඇත්තෙමු. ඒ කථාවන්හි නිරූපිත වන්නේ බොහෝ විට සමාජයේ ඉහළ ස්ථරයේ පුද්ගලයින්ය. සම්භාව්‍ය ලේඛකයන් විසින් ලියූ හෝ තමන්ම විසින් ලියූ ඒ සෑම චරිත කථාවක්ම කලින් කල අප සමාජයේ විසූ ප්‍රභූන්ගේය. ඒ කථාවල 'සාර' කොටස උකහාගෙන අපේ ජීවිත සකස් කර ගැනීමට ඒ කෘති සමාජයට බෙහෙවින් ඉවහල් විය.

එහෙත් මේ කථා වෙන් විවරණය වන්නේ එම කථා ලියූ ලේඛිකාවන්ගේ ජීවන අරගලයේ අංශු මාත්‍රයකි. මේ ජීවිත වලින් උකහාගත හැකි හරයන් කොයි ආකාරයකින් ඔබ වැළඳ ගනී දැයි මට කියන්නට බැරිය. එහෙත් මේ අපේ ජන ජීවිතය. ශ්‍රී ලාංකීය ජන සමාජයේ දුක් මහන්සිවී වැඩ කරන අපේම සහෝදර ජන ජීවිතයන්ය. දුක් දොම්නස්සයන් හෝ සෝමනස්සයන් ගෙන් බිඳක් තමන් වැනිම වූ දහස් සංඛ්‍යාත මවුවරුන් අතට පත්වන විට ඔවුන්ගේ ජීවිතයේ මුල් වරට අපමණ සතුටක් ලැබේ යැයි මම සිතමි.

මේ ලේඛිකාවෝ කවරදාකවත් මෙබඳු උත්සහායක් ගෙන නැත. මේ නව උත්සහාය නිරන්තරව ගොඩනැගෙන්නාවූ දුප්පතුන්ගේ සාහිත්‍යයක් දෙසට පියවර තැබෙන්නේ යැයි මට සිතේ.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

අප කියවා ඇති බොහෝ කෙටි කථාවන්හි නව කථාවන්හි නිරූපනය වන චරිතයන්ද ඇතැම් විට චරිත කථා වල ප්‍රධාන චරිතය පෝෂණය කරන්නාවූ අවිශේෂ චරිතද එම කථා තුළ මතු කර ගත්තේ නැතහොත් නිර්මාණය කර ගන්නේ උගතුන්ය. ඔව්හු ලේඛකයෝය. ගත් කතුවරයෝය. බොහෝ ඇසූ පිරූ තැන් ඇත්තෝය. එහෙත් මේ කථා පිංචෙහි ප්‍රධාන චරිතය ලේඛිකාවගේමය. ඇය ශ්‍රී ලාංකීය ජන සමාජයේ සමාජ ආර්ථිකයේ පහළ ස්ථරයේ සාමාජිකාවකි.

කාන්තා බැංකු ප්‍රකාශණයක්වූ මව්සින් සංග්‍රහ කෙරුණු 'සංවර්ධනයේ සැබෑ හඬ'ට (1998) පෙර වදනක් ලියූ දිවංගත මහාචාර්ය සිරිසේන තිලකරත්න ශූරීන් 'අප රටේ සංවර්ධන සාහිත්‍යයේ මනා හිඩැසක්' ඇතැයි ලීවෝය. මෙම කුඩා පොත් පිංච ඇතුළත් වන 'දිරිය මව්වරුන්ගේ කතා' පොත් පෙළ එම හිඩැස පිරවීමට තරමක් දුරටවත් උපයෝගී වේ යැයි මම සිතමි.

මෙම කතුවරියගේ සමාජ ස්ථරය නියෝජනය කරන මවුවරුන් මෙබඳු කුඩා පොත් ලියැවීමට පෙළඹවීමත් කියැවීමට පෙළඹවීමත් අපගේ උත්සාහයයි. එමඟින් තමන් සේම ජීවන අරගලයේ යෙදෙන දහස් සංඛ්‍යාත මවුවරුන්ට මෙම ලේඛිකාවගේ හද ගැස්ම හඳුනාගැන්මටත් එමඟින් ඇය තම පවුලේම සාමාජිකාවක් කර ගැනීමටත් අවකාශ ලැබේ යැයි මම සිතමි.

සකස් කල යුතුම වී නම් මිස මේ ලේඛිකාවගේ වියරණයට ශෛලියට හෝ අන්තර්ගතයට අප අත තිබ්බේ නැති තරම්ය. අන්තර්ගතයේ වගකීමද ඔවුන්ගේය.

විහඟ ග්‍රැෆික් අධිපති ආර්.ඒ.රත්නසිරි මහතාට විශේෂ ස්තූතිය පිරිනැමිය යුත්තේ මෙම මුද්‍රණ කටයුතු සමාජ යුතුකමක් ලෙස සලකා ඔහු අප හා එක්ව සිටින බැවිනි.

තවද මෙම 'දිරිය මව්වරුන්ගේ කතා' පෙළ සංස්කරණය කිරීම පරිවර්ථනය කිරීම හා සුදුසු පරිදි පෙළගැස්වීම කල අප සාහිත්‍ය කමිටුවේ

දීපිකා නිලාංගනී
බෝධිපාලී සමරකෝන්
අනූෂා තම්බිරාජා
කේ. සිරිමතී යන සාමාජිකාවන්ට ද කාන්තා බැංකුවේ උපදේශක වරයෙකු වූ ජස්ටින් කැප්පෙටියගම මහතාට පරිවර්තන කටයුතු වලදී හා අවශ්‍ය එලදායි අදහස් ඉදිරිපත් කිරීමෙන් දැක්වූ සහයටද අපගේ ස්තූතිය පිරිනැමේ.

දෙමළ බසින් මෙම කථාපෙල පරිඝනක ගත කල කාන්තා බැංකුවේ සාමාජිකාවකගේ දියණියක වූ සුජානි ප්‍රියංගිකා තිරාණ ගමගේ මෙනෙවිය ද සිංහල බසින් පොත් පෙළ පරිඝනක ගත කල කාන්තා බැංකුවේ සාමාජිකාවක වූද බණ්ඩාරනායක පුර ප්‍රාදේශිකයේ විගණන කමිටුවේ සාමාජිකා එස්. අප්සරා දිල්රුක්ෂි මෙනෙවිය ද ඉටුකල කාර්යභාරය ආදරයෙන් සිහිපත් කල යුතුය.

නන්දසිරි ගමගේ
2004 ජූනි.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

முன்னுரை

இந்த சிறிய புத்தகங்கள் புதிய இலக்கிய பெறுமதி வாய்ந்தவையாக உங்கள் கைக்கு கிடைக்கிறது. ஏழ்மையான தாய்மார்களின் ''தைரியமான தாய்மார்களின் கதைகள்'' என்னும் புத்தக வரிசையில் இதுவும் ஒன்று.

இந்த சிறு புத்தகங்கள் ஸ்ரீ லங்காவின் வறியவர்களின் இலக்கிய வம்ச ஆரம்பத்தின் அடையாளமாகும். இதில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளவை புத்தகத்தை எழுதிய கதாசிரியரின் வாழ்க்கையின் அனுபவங்களில் ஒரு துளி மாத்திரமே. அந்த துளியை அவள் எழுதிய விதம்.

நாங்கள் நடத்தை கதைகளை வாசித்துள்ளோம். அந்த கதைகளில் உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பவை நிறைய சந்தர்ப்பங்களில் சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலையில் இருக்கும் நபர்களை பற்றியவை. உயர்ந்த கதாசிரியர்களால் எழுதும் அல்லது தங்களால் எழுதும் அந்த எல்லா நடத்தை கதைகளும் முன்பு எங்கள் சமூகத்தில் வாழ்ந்த பிரபுகளுடையவை. அந்த கதைகளில் ''நல்ல'' பகுதி எடுத்து எங்கள் வாழ்க்கையை கொண்டு செல்ல அந்த கதைகள் சமூகத்திற்கு நிறைய பிரயோஜனமாய் இருந்தது.

ஆனால் இந்த கதைகளின் விபரணம் இந்த கதையை எழுதிய கதாசிரியரின் வாழ்க்கை போராட்டத்தில் ஒரு பகுதியே. இந்த வாழ்க்கை கதைகளில் பெற்றுக் கொள்பவை எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை என்னால் கூற முடியாது. ஆனால் இது ஸ்ரீ லங்காவில் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கும் சகோதர மக்களின் வாழ்க்கையே. இன்ப துன்பம் இரண்டிலும் ஒரு துளி தங்களை போன்ற ஆயிரக்கானக்கான தாய்மார்களின் கைகளில் கிடைக்கும் போது அவர்களின் வாழ்க்கையில் முதல் தடவை அளவில்லாத மகிழ்ச்சி அடைவார்கள் என நான் நினைக்கிறேன்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

இந்த கதாசிரியர்கள் ஒரு நாளும் இது போன்ற முயற்சி எடுத்ததில்லை. இந்த புதிய முயற்சி நிரந்தாமாக கட்டியெழுப்பப்பட்டு வறிய மக்களின் இலக்கியத்தின் படியாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

நாங்கள் வாசித்துள்ள சிறு கதைகளில், நாவல்களில் காட்டப்படும் கதாபாத்திரத்தில் சில வேளைகளில் நடத்தை கதைகளில் பிரதான கதாபாத்திரத்தை போஷிக்கும் விசேடமல்லாத கதாபாத்திரங்கள் அந்த கதைகளில் தோன்றாவிட்டால் உருவாக்குவது புத்திசாலிகளே. அவர்கள் கதாசிரியர்களாகவோ புத்திமான்களாகவோ இருப்பார்கள். ஆனால் இந்த கதைகளில் பிரதான கதாபாத்திரம் கதாசிரியரே.அவள் ஸ்ரீ லங்காவின் மக்கள் சமூகத்தில் சமூக பொருளாதாரத்தில் கீழ் மட்டத்தில் உள்ள அங்கத்தவர்.

மகளிர் வங்கியின் விருந்தாக நான் வெளியிட்ட அபிவிருத்தியின் உண்மைக் குரல் என்ற நூலுக்கு முன்னுரையை எழுதிய அமரர் பேராசிரியர் சிறிசேன திலகரத்ன அவர்கள். எங்கள் நாட்டின் அபிவிருத்தி இலக்கியத்தில் வெறுமை காணப்படுகிறது என்று எழுதினார். இந்த சிறு புத்தகங்களில் உள்ளடக்கப்படுவது “தைரியமான தாய்மார்களின் கதை” என்ற புத்தக வரிசையில் அந்த வெறுமையை நிரப்புவதற்கு இது சிறிதேனும் பிரயோசனமாய் இருக்கும் என நான் நினைக்கிறேன்.

இந்த கதாசிரியரின் சமூக மட்டத்தை காட்டும் தாய்மார்கள் இது போன்ற சிறு புத்தகங்களை எழுதுவதற்கு தூண்டுதலும் வாசிப்பதற்கு தூண்டுதலும் எங்கள் முயற்சியாகும். இந்த வழியில் தங்களை போன்று வாழ்க்கை போராட்டத்தில் ஈடுபடும் ஆயிரக்கானக்கான தாய்மார்களுக்கு இந்த கதாசிரியர்களின் இதய துடிப்பை புரிந்துக் கொள்ளவும் இந்த முறையில் அவர்கள் குடும்பத்தின் அங்கத்தவராகி கொள்வதற்கும் வாய்ப்பு கிடைக்கும் என நான் நினைக்கிறேன். இதை சரி செய்ய வேண்டி இருந்தால் மாத்திரம், இந்த கதாசிரியரின் விபரனை விதத்திற்கு அல்லது உள்ளடக்கத்திற்கு நாங்கள் கை வைக்கவில்லை உள்ளடக்கத்திற்கு பொறுப்பு அவரே.

“விஹங்க கிரப்பிக்ஸ்” அச்சகத்தின் உரிமையாளர். ஆர்.ஏ. ரத்னசிறி அவர்களுக்கு விசேட நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்ள வேண்டியது இந்த பதிப்பு வேலைகளை சமூக சேவையாக எண்ணி அவர் எங்களுடன் சேர்ந்திருப்பதால்.

இன்னும் இந்த “தைரியமான தாய்மார்களின்” கதை வரிசையை பதிப்பு செய்தல் மொழிபெயர்பு செய்தல் அத்துடன் சரியான முறையில் நிரல்படுத்திய எங்கள் இலக்கிய குழுவின்

திபிகா நிலாங்கனீ
போதிபாளி சமரகோன்
அனுஷா தம்பிராஜா
கே. சிறிமதி ஆகிய அங்கத்தவர்களுக்கும் ஜெஸ்டின் கெப்பெட்டியகம அவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தமிழ் மொழியில் இந்த கதை வரிசையை கணணி மயப்படுத்திய மகளிர் வங்கியின் அங்கத்தவரின் மகளாகிய திரான கமகே சுஜானி பிரியங்கிகா அவர்களுக்கும் சிங்கள மொழியில் புத்தகத்தை கணணி மயப்படுத்திய மகளிர் வங்கியின் அங்கத்தவராகிய பண்டாரநாயகபுர கிளை வங்கியின் கணக்காய்வாளர் குழுவின் அங்கத்தவராகிய ஏஸ். அப்சரா தில்ருக்ஷி அவர்களும் செய்த காரியங்களை அன்புடன் ஞாபகப்படுத்துகிறேன்.

நந்தசிறி கமகே,
2004 ஜீன்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Forward

This booklet comes to your hand with so much literary values. This is one book of a series called 'Enduring Mothers'.

This booklet remarks the new era of the literature lineage of the poor Sri Lankans. There is only a few portion of the life of the writer portrayed in this context. It is only a tiny portion of her experience. It is the little how she could write.

We have read biographies. Mostly the persons belong to elite class had been painted in those books. Every biography written by classic writers or by self of the elites of the society lived contemporary. Those works helped much to the society to get shaped of our lives absorbing the essence of them.

But these stories reveal you only a small bit of the struggle of their lives for survival of these writers. I cannot say how and in what way you embrace the essence of these lives. Anyhow these are our folk lives. They are our own folk who work hard and painstakingly in Sri Lankan society. I Think When thousands of mothers have an opportunity to feel a bit of sense of sadness and distress ness of the lives of these writers would be enormously pleasant for the first time in their lives.

These writers have never had this type of an effort. I think this new effort would be a step towards a literature of poor continuously compiling.

It was the learned people who created or yarned the characters from the short stories or in novels and sometimes the characters

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

nourished the main character in biographies that we had read. They are writers or authors. They are much heard. But the main character of this book belongs to the writer. She is a member of the lower segment of this Sri Lankan socio-economic society.

Late Professor Sirisena Thilakarathna wrote '....there is a conspicuous lacuna in the development literature' in a forward to the 'Real Voices in Development' (1998) that was compiled by me. I think this series of books 'Enduring Mothers' would help to fill this lacuna up to a certain extent.

Our effort is to encourage mothers of this socio-economic segment that represent the writer to write such small stories and to promote their reading. I think that the mothers who struggle for survival get the opportunity to understand the heart beat of this writer and make her a member of their homes. I was careful to do nothing to the context or to the pattern or the grammar unless necessarily changeable. The responsibility of the context is on writer.

I would like to offer my special thank to Mr. R.A.Rathnasiri the proprietor of Vihanga Graphic is always with us considering the Printing Work of the Women's Bank as a duty.

Mrs Deepika Nilangani,
Mrs Bodhipali Samarakoon,
Miss Anusha Thambirajha,
Mrs K.Sirimathie are the members of the Women's Bank on one hand and on the other hand they worked as a team to translate, to edit and to line up the stories according to its significance. My sincere thanks to them.

Mr Justin Keppetiyagama, a consultant of the Women's Bank assisted us in translations and making constructive comments for improvement.

I thank Miss Sujani Priyangika Thiranagama a daughter of a Women's Bank member did the Tamil computerization and Miss S. Apsara Dilrukshi a member of Women's Bank and a Member of the Auditing Committee of the Bandaranayaka Pradeshikaya for her Sinhala computer work.

Finally I pay my gratitude to all mothers who converted their sweat and tears into words and placed carefully on these valuable documents willing to reveal those words to the world.

Nandasiri Gamage.
27th JUNE, 2004.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

බුදුසරණයි.

මගේ නම ඒ.ඇම්.කිරිමැණිකා. මගේ වයස අවුරුදු 42කි.
උපන් දිනය 1960-11-22

මා හිතවත් දයාබර මෑණිවරුන් හා පියවරුන්ගෙන් අවසරයි. මේ කතා පුවත ලිවීමට පෙර ඔබ සියලු දෙනාට මගේ අවංක ආදර ස්තූතිය පුද කර සිටිමි.

ඒ වාගේම මගේ කතාව මට හැකි අයුරින් මතක තියෙන හැටියට ලිවීමට බලාපොරොත්තු වෙමි. මේ කතාවෙහි ගොඩක් වැරදි වෙන්න පුළුවන්. එයට මම මුලින්ම සමාව අයැද සිටිනවා. ඒ මොකද මම 5 වසර දක්වා ඉගෙන ගෙන ඇති නිසාය.

මගේ අම්මල, අප්පච්චිල අප පොඩි කාලයේ හිටියේ නෙල්ලියේ. එම ගමේ ටික කාලයක් ඉන්න විට අපට ඉඩම් ලැබුනා හක්වටුන ව්‍යාපාරයේ ඉඩම් ලැබෙන කොට අපිට අවුරුද 6ක් විතර ඇති. අපේ අම්මයි, අප්පච්චියි අපේ කිරි අම්මා ළඟ අපිව දාලා ඒ ඉඩම් වලට ගිහිල්ලා ඒවා වවලා නැවත අවුරුදු 02ක් විතර ගියාට පසු අපිව එක්කරගෙන එහෙට ගියා. ඒ කාලේ කුඹුරු වල ගෙවල් හදාගෙන පදිංචි වුනා. ඉන්පසු ගොඩ ඉඩම් වල ආණ්ඩුවෙන් ගෙවල් හදලා දුන්නා. අපේ ගමට කියන්නේ බෝගොල්ලයාය කියලා. ඒ ව්‍යාපාරයේ ඉඩම් වල පොල්, කෙසෙල්, මං, කව්පි, කුරක්කන් වගේ දේවල් තමා වවන්නේ නව අල වර්ග එහෙමත් වැව්වා. අපට කුඹුරු ලැබුනාට කන්නක් ඇර කන්නක් තමා පෑහෙන්නේ. දෙමාපියෝ අපිව ජීවත් කරවන්න බොහොම වෙහෙස මහන්සි වුනා. අපේ ගෙදර ගැහැණු දරුවන් 4යි පිරිමි ළමයි 4යි. එයින් මමයි මගේ අක්කයි නිවුන් සහෝදරියන්. මම පොඩිකාලේම ඇදුම රෝගියෙකු වුනා. මාව බේරගන්න මගේ අම්මලා, අප්පච්චිලා ගොඩාක් දුක් වින්ඳා.

අපිට ඉස්කෝලේ යන්න සැතපුම් 2 ක් විතර තියෙනවා. ඒ කාලයේ ගමන් පහසුකම් නැහැ. අපි පයින් තමා ඉස්කෝලේ යන්නේ,

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

එන්නේ. ඒ කාලේ දැන් වගේ නෙවේ. ලියන්න ගල්කුරු, ගල්ලෑලි තමා තිබුනේ. ඉතින් එක දවසට ගල්ලෑල්ල බිඳෙනවා. ඒ දවසට ගුටි කනවා. ඒ කාලයේ හරියට ගුරුවරු සැරයි. දැන් වගේ නෙවෙයි. හරියට ගහනවා. අක්කයි මමයි එක පන්තියට තමා බාර දුන්නේ. මම ඉස්කෝලේ වැඩ කරන්නේ නැතුව ඉන්නවලු අක්කා ළඟට වෙලා. එහෙම අවුරුදු 2ක් විතර වෙනකොට මාව වෙන පන්තියකට දාලා. අක්කා වෙන පන්තියකට දමලා හිටියත් බැහැලු බේරෙන්න. අක්කාගේ පන්තියටමලු යන්නේ. ඉතින් මම අක්කා ළඟට වෙලා හිටියා මිසක ඉගෙන ගන්නේ නෑ.

ඒ කාලේ එකට හිටිය නිසා අපිව වෙන් කරන්න බැරි වුනා. ඇත්තටම අපි එක්කෙනෙක් නැතිව අනෙකා ඉන්නේ නැතිලු. අපිට පොඩි දවස් වල ලෙඩක් හැදුනාම එකටමලු හැදෙන්නේ. මට හොඳට මතකයි මම නැත්නම් අක්කා හොයනවා. අක්කා නැත්නම් මම හොයනවා. ඉතින් එහෙම තමා අපි කාලය ගත කලේ.

අපේ පවුලේ ලොකු පිරිමි නැහැ. අපි තමා ගෙදර වැඩට උදව් වෙලා හරකා බාන බැඳගෙන සිටියේ. අප්පච්චි කුඹුරු වැඩ කරන්න ඕනෑ. කුලී වැඩ වලට යන්නත් ඕනෑ. අපිට අද වගේ මතකයි. අම්මා පාන්දර ගිහින් රෙදි පෝලිම් වල ඉඳලා තමා අපිට රෙදි ගෙනත් දෙන්නේ. ඒ වගේම ලොකු ආහාර හිඟයක් තිබුනා ඒ කාලේ. අම්මා පාන් පෝලිම් වල ඉඳලා පාන් ගේනවා. අපි ඒ විදියට ඉස්සර ගොඩක් දුක් වින්දා.

දවසක් අක්කයි මමයි ඇලට නාන්න ගියා. ඊට පසු මම ඇලේ ගහගෙන ගියා. අක්කා කෑගහලා එතන ළඟ නාමින් සිටි මාමා කෙනෙකුට ඇහිලා මාව ගොඩට අරගෙන තියෙන්නේ. ඊට අවුරුදු 2 ක් විතර ගියාට පසු මම ළිඳට වැටිලා එක පාරක් උඩට එනකොට ගඩොල් කැටයකින් අල්ලගෙන හයියෙන් කෑ ගහලා. එතකොට අම්මලා, අප්පච්චිලා ඇවිල්ලා මාව ගොඩට අරගෙන තිබෙනවා. එතකොට ළිඳේ වතුර ගොඩක් තිබිලා. මම ඒ වගේ අනතුරු රැසකට මුහුණ දීලා තියෙනවා.

අපි ඒ කාලේ සහනාධාර වැඩ වලට ගියා. ගොඩක් දුක් වින්දා. පස් කූඩා ඉසේ තියාගෙන පස් ඇදපු හැටි මට මතකයි. මෙහෙම දුක්විඳින පීඩාකාරී ජීවිත අප කුඩා කල ඉඳලා ගෙවලා තියෙනවා. පාන් පිටි රොටි, කුරක්කන් රොටි කනවා. හැමදාම එහෙම කනකොට ජීවිතය එපා වෙනවා. එක දවසක් මඤ්ඤොක්කා පිඟානට මම පයින් ගැහුවා. අප විවාහ වන වයසේදී මව්පියන්ගේ කැමැත්ත පරිදි අක්කගෙයි, මගෙයි, මඟුල් ගෙවල් එකට ගත්තා. අපි 1981-03-25 තමයි විවාහ වුනේ. කසාද බැඳලා මහත්තයලාගේ ගෙදර අවුරුදු 3 ක් හිටියා. මගේ සැමියාගේ අයියගේ ඉඩම් කෑල්ලක් තිබුණා. අපට ඒ ඉඩමේ ගේ හදාගෙන ඉන්න කිව්වා. අපි ඒ ඉඩමේ ගේ හදාගෙන පදිංචි වුනා. මෙහි කාලයක් ගෙවුනා. ඒ කාලය තුළ අපිට දරුවන් තුන්දෙනෙක් ලැබුනා. දරුවන්ගේ කකුල් වල තුවාල වගයක් හට ගත්තා. ඒවාට වෙදකම් කර සුව වෙන්න ගොඩාක් කල් ගියා.

අපිව ජීවත් කරන්න මගේ සැමියාට හරි හැටි රැකියාවක් තිබුනේ නැහැ. මගේ සැමියා අපිව ජීවත් කරේ කලු ගල් කඩලා. දරුවන්ට බෙහෙත් ගන්න යන්න එන්න විදිහක් එයාට තිබුනේ නැහැ. වැඩට නොගියොත් පාඩුයි. කලුගල් කඩනවා කියන්නේ පොඩි වැඩක් නෙවෙයි. හරිම අමාරුයි. ඉතින් වැඩට නොගියොත් එදාට ජීවත් වෙන්න සල්ලි හොයන්නේ කොහොමද කියලා එක දවසක්වත් ඉන්නේ නැතිව වැඩට යනවා. මම තනිවම පොඩි දරුවන් වඩාගෙන බෙහෙත් ගේන්න යනවා.

කොපමණ අමාරු වුනත් ඒ කාලේ අපට ආහාර මුද්දරවත් තිබුනේ නැහැ. මම දිසාපති කාර්යාලයට ගොස් තමා ආහාර මුද්දර හදා ගත්තේ. මට අද වගේ මතකයි. ආහාර මුද්දර රුපියල් 25 ටත් අඩුව ළමයින්ට තිබුනේ.

අපි බැඳලා ගමේ වැඩි කාලයක් ගතකරේ නැහැ. අවුරුදු 7 ක් 8 ක් විතර ඉන්න ඇති. ඉන්පසු අපට මහවැලි 'සී' කලාපයේ ඉඩම් ලැබුනා. ඒවත් නිකම්ම ඉඳලා හම්බ වුනා නෙවෙයි. ගොඩක් මහන්සි වෙලා ඒවාට ඉල්ලුම් පත්තර දාලා තමා ඉඩම් ගත්තේ. ඉල්ලුම් පත්‍ර

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

දුමා අවුරුදු 1 1/2 විතර කාලයක් සිටියා. ඉඩම් වලට අනුමත වෙලා ආවේ 1988-06-22 දීය. ඒ කාලයේ අපි මහවැලියට එනකොට මහ ගන කැලෑව. අපට ඉඩම් වලට එනකොට හම්බකරගත් දෙයක් කියලා තිබුනේ නැහැ. රු 375 ක් අරගෙන තමා ආවේ.

මහවැලියට එන්න මගේ සැමියාට ලොරියකට බඩු පටවලා දුන්නා. ඉතින් එයාට තනියට එන්න කෙනෙක්වත් හිටියේ නැහැ. ඉස්සර වෙලා එනකොට ඉඩම් ලාභියෙක් කියලා එක්කන් එන්න කෙනෙක් නැහැ. එක්කෙනෙක් වත් නැති නිසා ඒවෙලේම මම මගේ ගෙදර ගිහින් අප්පච්චි අඬ ගහගෙන ආවා. ඒ එනකොට රෑ 8 විතර වුනා. මගේ අත දරුවට මාස 10 ක් විතර ඇති. එයත් දාලා මම ගියේ. මට ඒවා අද වගේ මතකයි.

ඉන් අවුරුද්දක් විතර කාලයක් ගියාට පසු මම මගේ දරුවන් දෙන්නත් එක්ක මෙහේ ඉඩම් වලට ආවා. ඒ වෙනකොට නුවරගල කුඹුරු වැඩ කරලා තිබුනේ නැහැ. මම ආවාට පසු තමා 1989 අවුරුද්දේ කුඹුරු වැඩ කරන්න පටන් ගත්තේ. අපිට හරකෙක් වත් හිටියේ නැහැ. ට්‍රැක්ටර් එකක් වත් තිබුනේ නැහැ. උදලු වලින් කොටලා තමයි අපි කුඹුරු ඉස්සේ. ඊට පසු තමා ට්‍රැක්ටර් එහෙම ගෙනාවේ. අපට කුඹුරේ බිම් ප්‍රමාණයත් අඩුවයි ලැබුනේ. අල්ලපු කුඹුරට අපේ කුඹුර ඈඳාගෙන තිබුනේ. අපි මහවැලි මහත්වරුන්ට කියලා ලියුම් දීලා තමා කුඹුරු ප්‍රශ්නේ නිරවුල් කරගත්තේ. අදටත් අල්ලපු කුඹුරු කාරයා තරහ වෙලා තමා ඉන්නේ. අවුරුදු 3 ක් විතර කුඹුරු හරියට වැඩ කර ගත්තා. ඉන්පසු කන්න 2 කින් විතර බයිසිකලයක් ගත්තා. ඉන්පසු ගේ හදන්න ඕන බඩු ටික ගෙනාවා. ඊට පස්සේ ගෙට අත්තිවාරම දැම්මා. මමත් මගේ සැමියාත් එකතුවෙලා ගඩොල් ටිකක් කපා ගත්තා. ඊට පස්සේ නැවත කුඹුරු වැඩ කර ගන්න බැරි වුනා.

වැඩ කරන ගමන් මගේ සැමියාට උණ ගැනෙනවා. මේ විදියට කන්න 2-3 විතර යන විට වැඩ කරන්න බැරි වෙලා ගියා.

ඉන්පසු පුළුවන් තරම් වෙදකම් කළා. බැරිම තැන එයා කිව්වා මැරෙන්න අරින්න කියලා. කොහොම හරි වෙදකම් කරලා ලෙඩේ සුව කරගත්තා.

එත් එයා කිව්වා මාව බේර ගන්න බෑ කුඹුරු වැඩ කරගන්න තියෙන වී ටික විකුණලා වියදම් කරන්න එපා කියලා.

එක් මොහොතකට හරි මම ඔයාව ගොඩ දානවා මහ පාරට බැහැලා හිගා ගෙන කෑවත් කියලා මම එයාට කිව්වා. මගේ සැමියා අවුරුදු 8 - 10 ක් විතර කාලයක් පමණ ජීවත් කර ගත්තේ මගේ මහන්සියෙන්. මේ වන විට දරුවන් තිදෙනෙක් පාසැල් යනවා. එක දරුවෙක් මගේ සැමියාගේ පුංචි අම්මා ළඟ ඉඳලා පාසැල් යනවා. සැමියා අසනීපව සිටිද්දිත් මම මාස 2 - 3 කට සැරයක් වත් ඒ දුව බලන්න යනවා. ඒ දුව පොඩි කාලේ ඉඳලා පුංචි අම්මා ළඟ දාලා තමයි නුවරගල ආවේ. ඒ එනකොට මෙහේ පාසල් විවෘත කරලා තිබුනේ නැහැ. ඒ දුව ශිෂ්‍යත්ව විභාගය ලියලා පාස් වුනා. ඊට පසු කුරුණෑගල මලියදේව ආදර්ශ මහා විද්‍යාලයට ඇතුලත් කළා.

අපි වාගේ දුප්පත් පවුලක දරුවෙක් ඒ වාගේ ලොකු පාසලකට යනවා කියනකොට හරිම සතුටුයි. දැන් 11 වසර සමත් වෙලා උසස් පෙළ ලිව්වා. දැනට දෙපාරක් ලියලා තියෙනවා. විශ්ව විද්‍යාලයට යන්න ලකුණු මදි නිසා මේ පාරත් විභාගයට ලියනවා. ඒ දරුවාට ඉගෙන ගන්න සල්ලි දෙන්නවත් විදිහක් නෑ.

මගේ සැමියා ලෙඩ වෙලා දැන් වසර 8 - 10 ක් විතර වෙනවා. දැනට වැඩ වලට පුළුවන් පරිදි අත් උදව් දෙනවා. මට මේ මතක තියන හැටියට තමා ලියන්නේ.

අපට උදව්වට එයාලාගේ කවුරුවත් සිටියේ නැහැ. එයා අවුරුදු 8 ක් ලෙඩ ගානේ හිටියත් කුඹුරුපිටි අස් වද්දලා දීලා කුඹුරු නිරවුල් කරලා කුඹුරු උගස් තියන්නේ නැතුව අදටත් වැඩ කරගෙන කන්න කුඹුරු තියෙනවා.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

මගේ සැමියා හැමදාම කියනවා ණය වෙන්න එපා බේරන්න බැරිවෙයි කියලා. අපි බොහොම දුක සේ තමා කාලය ගත කරන්නේ. මා ණය වෙන්නේ එයාගේ ජීවිතය බේරගන්න. මේ අතර තුර අපේ ගමට මිණිපහනක් දැල් වුනා. ඒ කුමක්ද කියලා ඔබ සියලු දෙනාම දන්නවා ඇති මම නොකිව්වාට.

ඒ මිණි පහණ තමා මගේ කාන්තා බැංකුව. පළමුවෙන්ම අපේ ආරියවතී මෑණියනුත් කරුණාවති මහත්මියත් සමඟ කුඩා කණ්ඩායම් ක්‍රමය මේකයි කියා අපට හඳුන්වා දුන්නා. ඒ දවස අද වගේ මතක තියෙනවා.

පළමු දවසේ නුවරගල අංක 01 නිවසට එන්න කියලා අපව දැනුවත් කළා. නැවත දවසක අපි සේරම වැව ළඟ අංක 152 යන නිවෙස් වල රැස්වුනා. ඉන්පසු අපව මහ සභාවකට කැඳවලා මේ වැඩ පිළිවෙළ කරගෙන යන ආකාරය පිළිබඳව දැනුවත් කළා. කුඩා කණ්ඩායම කියන්නේ දුප්පත් අහල පහල අය විය යුතු බව දැන්නුවා. නායිකාවක්, සභාපති හා ලේකම් යන නිළධාරි තුන් දෙනා පත් කරගන්න කණ්ඩායමට උපදෙස් ලැබුනා. කණ්ඩායම සාමාජිකාවන් 5 ත් 15 ත් අතර වෙන්න ඕනෑ කියලා කිව්වා. ඒ අය අතර විශ්වාසය ගොඩනගා ගෙන සතියේ ඕනෑම දවසක රැස්වීම තියන්න තීරණය කළා. කිව්වා. අපි සතියේ අඟහරුවාදා 1.00 ට සමිතිය පවත්වන්න තීරණය කළා. ඒ දවසට අනිවාර්යයෙන්ම රු.5.00 ක් ඉතිරි කරන්න කියලා කිවුවා.

හාල් සීට්ටුවක් අපි දාගන්නවා. ඒක අපේ කණ්ඩායමේ වැඩක්. මරණයක් වුනොත් සුභ සාධකයක් එකතු කරන හැටි කියා දීලා ඒ විදිහට අපගේ ගරු නන්දසිරි ගමගේ මැතිඳුන් මේ වැඩසටහන ගමට හඳුන්වා දීලා අපට යායුතු ගමන් මාර්ගය පෙන්නුවා.

ඔබතුමා කොළඹ රටේ සිටියත් අපි අද මේ කාන්තා වැඩසටහන කොපමණ අගේ කරනවාද? මොනතරම් දුප්පත් කාන්තාවන් අසරණ වෙලා සිටියාද? අප අවට ගම් නියම් ගම් සිසාරා මේ මානෙල් මලක

සුවඳ පතුරන්නා සේ මේ කණ්ඩායම් වැඩ පිළිවෙල අපගේ හදවත් තුළට කා වැදිලා හොඳ නරක තේරුම් ගෙන තියෙන්නේ.

මේ වන විට කුඹුරු උකසින් බේරගෙන සැමියාට උදව් කරගෙන, දරුවන්ගේ පාසල් යන වැඩ වලට උදව් කරගෙන ගෙවල් දොරවල්ද හදාගෙන තියෙනවා. තවද අපි අපේම කියලා වැඩසටහන කරගෙන යන අතර ගෙදරට උවමනා බඩු මුට්ටු ද අරගෙන තියෙනවා. මෙය නුවරගල විතරක් ක්‍රියාත්මක වන දෙයක් නොවේ. මුළු 'සී' කලාපයෙත් අනිකුත් ගම්මාන වලත් මුළු මහද්වීපයේම මේ වැඩසටහනෙහි සුවඳ පැතිරී ගොස් හමාරයි.

මගේ කණ්ඩායමට බැඳිලා අනිවාර්ය ඉතිරි කිරීම් රු.5 කුත් අමතර ඉතිරි කිරීම් අපට තියන හැටියටත් කළා. අප පළමුවෙන්ම රුපියල් 100 ක් තුන්වතාවක් ගනුදෙනු කරලා නැවත රුපියල් 250 ගනුදෙනු කරලා පසුව රුපියල් 500යක්.... ඒ විදිහට ගනුදෙනු කරලා ණය ක්‍රමානුකූලව කිරීම පිළිබඳව හොඳ අවබෝධයක් ලැබුනා. දිගටම මාස 8ක් මෙය කරගෙන ගියා. අපි නුවරගල බැංකු ශාඛාව තුළ විශ්වාසය ගොඩනගාගෙන එතැන් පටන් ණය අවදිය පිළිබඳව හොඳ හැටි අවබෝධයක් ඇතුව ණය ගනුදෙනු කළා. ඉතා ක්‍රමානුකූලවයි ඉහළ ණය තලයන්ට අපි ගියේ. අපේ ණය පොළිය ටිකක් ඉහළ මට්ටමකයි තියෙන්නේ.

ඉහළ ණය අවධියක සිටින නිසා කුඹුරු බේරාගෙන ගෙවල් හදාගෙන වැඩ රාශියක් කරගන්න බලාපොරොත්තු වෙමින් සිටින අතර මගේ සැමියා බොහෝ දුක් විඳිමින් සිටින්නේ. මමත් මගේ දරුවන් සමඟ බොහෝ අසරණව සිටින අවස්ථාවක මෙවන් දෙයක් ලිවීම ගැන මට හරි කණගාටුයි. ඉතිං මේ හැමදෙයක්ම ජීවිත කතාවට උරුම වෙච්ච දේවල්.

ඉස්සර අපි කුඹුරු වැඩ කරගන්නේ තනියම. දැන් යායේ අනිත් අයත් වැඩ වලට උදව් වෙනවා. කුළියට කියලා අපි වෙන අයව

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ගන්නේ නැහැ. ඒ විතරක් නොවේ. අපි අපේ වැඩ ඉවර වෙලා අහළ පහළ වැඩ අත පහු වෙලා ඉන්න අයටත් උදව් වෙනවා. දැන් නම් මගේ කුඹුර කරගන්න තරම් බැරි තත්වයක් උදාවෙලා තියෙන්නේ. ඔහුගේ දැඩි අසනීප තත්වය නිසා මට පුදුම වේදනාවක් ඇතිවෙන්නේ.

අපි 'සුභානි' තැන්පතුවක් ආරම්භ කරගෙන තිබෙනවා. ඒ වගේම හදිස්සි ණය ෆෝම් එකක් නිතර බැංකුවේ තියන්න ඕනෑ. ඒ අපේම පහසුවට.

මේ කථා පුවතේ අඩු පාඩු රාශියක් ඇත. මගේ සැමියා ලෙඩ ගානේ නිසා මට හරි හැටි කල්පනා කරල ලිවීමට අපහසුයි. වැරදි ඇතිනම් මා හට සමාවෙන්න.

වරක් අප බැංකු ශාඛාව බිඳ වැටී සාමාජික සාමාජිකාවන් 35 දෙනෙක් පමණක් ඉතිරි වෙලා තිබුනා. ඒ වෙලාවේ නවගහඇල බැංකු ශාඛාවේ අයත් සමඟ සාකච්ඡා කරලා අළුත් නායිකාව ලෙස ජයන්ති ඔයා පත්වෙන්න බය නැතිව කියලා කිවුවා. එයාව පත්කර ගත්තේ නැති නම් අද බැංකු ශාඛාවක් නැහැ. අද නුවරගල අපි මේව ලියන්න අනිවාර්යයි. කුස්සිය මුල්ලේ සිටිය අපි අද ඕනෑම තැනක බය නැතිව ඉදිරියට ඇවිදින් කථා කරන්න හැකියාව ලබාදුන්නේ අපගේ නිර්මාතෘ ගරු නන්දසිරි ගමගේ මැතිඳුන්ගේ වැඩසටහන. අප වැඩසටහන බිඳී ගිය අවස්ථාවේ පත්වුන නායිකාව ගරු ජයන්ති මල්ලිකා මහත්මියට ද අපගේ වැඩසටහන ඉදිරියට ගෙනියන්න උදව් වුන සියලුම නායිකාවන්ට හා සියලුම සාමාජිකාවන්ට මගේ අවංක ආදර ස්තූතිය පුද කරනවා.

මගේ 'සුමුදු' කණ්ඩායම හදා ගත් ආකාරය මෙසේය. G.4 නායිකාව ලෙස මුලින්ම පත්වුනේ එස්.වසන්ති පුෂ්ප කුමාරියි. ලේකම් නන්දාවතී. සභාපති ඒ.ඇම්.කිරිමැණිකා ඇතුළු සාමාජිකාවන් 13 දෙනෙක් සිටි අතර අප කණ්ඩායම පිහිටුවේ 1997-1-28 අංක 01 නිවසේය.

කණ්ඩායම කරගෙන යන අතරෙදි මගේ ගේ බිත්ති බඳින්න පටන්ගෙන තිබුනා. ඒ වෙනවිට බාස් කුලී දෙන්න සල්ලි ටිකක් සොයාගෙන තිබුනා. ඒවා මදි වෙලා මගේ කණ්ඩායමෙන් මම ණය ලබා ගත්තා. ඊට පසුයි බාස්ලාගේ පඩි ගෙව්වේ. අපි බොහොම දුකසේ තමා ජීවත් වුනේ මට මතකයි 20% ක පොළියට අරගෙන මගේ සැමියාට බෙහෙත් අරගෙන තියෙනවා. කුඹුරේ වී ටික රු 1800 දීලා වත් ණය බේරන්න බැරි වුනා. මගේ සැමියා නුවරගලට ආවාට පසු දැනට අවුරුදු දහයක් වෙන අතර ඒ කාලේ සිට ලෙඩ වෙලා ණය වෙලා තමා මම එයා බේරා ගත්තේ. ඒත් කුඹුර උගස් කරන්නේ නැතිව බඳු දෙන්නේ නැතුව මම ණය වේවී ණය බේරගෙන ආවා. දැන් හරිම අමාරුයි. ඒ කියන්නේ එයාගේ වකුගඩුවක් හා අක්මාවක් දියවෙලා කියලා දොස්තර මහත්තුරු කියනවා. දැන් මාස 8ක් ලෙඩ වෙලා ලෙඩ ඇඳේ ඉන්නේ. දහසක් දේවල් හිතේ තියෙන්නේ කොහොම ලියන්නද?

බිත්ති ටික හදාගෙන වහලේ ගහගෙන සල්ලි හොයන්න ළුනු හිටෙව්වා. අපි එහෙම කරලා හරි වහලේ ගහගන්න සල්ලි හොයන්න තමා උනන්දු වුනේ. අනේ එතකොට මගේ දරුවෝ පොඩි අය. පුතාට තාත්තාට උදව්වක් කරන්න පුළුවන්කමක් නැහැ. දැන් අවුරුදු 2 ක කාලයක ඉඳන් තමා උදව් තියෙන්නේ. එයාගේ උදව් ලැබෙනකොට තාත්තා ලෙඩ වෙලා. ඉතිං පුතාත් මමත් තනියම හරි කුළි දෙන්නැතිව කුඹුරු වැඩ කලේ.

මගේ පරණ ගෙයි බිත්ති කඩා වැටෙනකම් බැරිවුනා අලුත් ගේ වහලේ ගහගන්න. එහෙම උනේ අපිට ළුනු වලින් හොඳ ආදායමක් නැති නිසයි. ඒවා හිටවලා වත් අපිට බැරි වුනා හොඳ ආදායමක් ලබාගන්න. ඉතිං මගේ ගේ වහලේ කඩා වැටුන වෙලාවේ කණ්ඩායමේ නායිකා මහත්මිය සාමාජිකාවන් හා සාකච්ඡා කොට බැංකු ශාඛාවේ ගරු නායිකාව හා එකතු වී මට ණය පොදියක් ලබා දුන්නා. එයින් මම කාමර දෙකක් හදාගත්තා. අදටත් ඒ කාමර දෙක විතරයි. තවම මට කුස්සියක්වත් හදන්න බැරි වුනා. දැන්නම් මගේ. ආර්ථික තත්වය හොඳටම බිඳ වැටිලා. අපි ඒ ගෙට ගියාට පසු තමා මගේ කණ්ඩායමට

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

වසරක් ගතවුනේ. මගේ ගෙදර තමා කණ්ඩායමේ සංවත්සර උත්සවය ගත්තේ.

ඒ වගේම අපි වතුර නැතිව ගොඩක් දුක් වින්දා. වතුර ලබා ගැනීමට අපි මීට පෙර ළිං දෙකක් කැපුවා. එතකොට පුතාලා පොඩියි. බඹ දෙකක් විතර කපලා හරි අමාරුයි කියලා නතර කරනවා. නැවත දවස් දෙකකින් විතර කපනවා. පුතාලා පොඩි අය නිසා එයාලගෙන් උදව් තිබුනේ නැහැ. ඒ ළිං කඩා වැටුනා. එසේ සිදුවුනේ එකපාරට ළිඳ බැඳගන්න සල්ලි තිබුනේ නැති නිසා. මේ සැරේ ළිඳ කපලා කොහොම හරි බැඳ ගත්තා. ගොයම් කපලා ළිඳ බඳින්න හිටියොත් ළිඳ කඩා වැටෙන නිසා නායිකාව කිවුවා ළිඳ බඳින්න නැවත ණය පොදියක් ඉල්ලමු කියලා. ඒ වන විට මා ගත් ණය රුපියල් 6000ක් ගෙවලා තිබුනා. රුපියල් 7000ක් ගෙවන්න තිබුනා. ඊටපසු බැංකු ශාඛාවේ ගරු නායිකාතුමිය කියා සිටියා කණ්ඩායමේ සාමාජිකාවකගේ ණයක් ගෙවන්න තියෙනවා ඒත් ඒකට තව කල් තියෙන නිසා ඔයා කැමතිනම් ඔයාගේ නායිකාවත් එක්ක කතා කරගෙන එන්න කියලා. මගේ නායිකාවත් එයට කැමති වෙලා එම ණය පොදිය ලබා දුන්නා. මම එම ණය පොදියෙන් රුපියල් 7000ක් ගෙවලා තමා ළිඳ බැඳගත්තේ. මට ඒ ටික මගේ දරුවන්ට ඇති. මට ඕන වෙලා තිබුනේ ළිඳ බැඳගන්න තමා. මට පුළුවන් හැටියට මම මේ දේවල් දරුවන්ට කරලා දෙනවා.

මගේ බැංකු ශාඛාවේ නායිකාව ඇතුලු මගේ කණ්ඩායමේ නායිකාව හා සාමාජිකාවන්ද අනිකුත් නායිකාවන්ට ද මගේ අවංක ආදර ස්තූතිය පුද කරමි.

අපි මේ කන්නේ ළිඳ බැදලා ඊළඟ කන්නේ කුස්සිය හදා ගනිමු කියලා කතා වුනා. ඒ වෙලාවේ තමා මගේ සැමියා නැවත ඔත්පොල වුනේ. දැනට මේ තරම් දුරට හරි ගෙනාවේ මගේ උත්සාහයෙන් මට ආයේ ණය වෙන්න තැනක් නැහැ. ඒ මන්ද මම කාන්තා බැංකුවෙන් පුළුවන් තරම් ණය අරගෙන තියෙනවා. අපේ සුහද එක්සත් මරණාධාර සමිතියෙනුත් ණය ලබා ගෙන තියෙනවා. ණය අරගෙන බේරන්න

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ඕනෑ. 2002-08-04 වෙනි දින පටන් මේ වෙන විට මගේ සැමියාට ලේ තුන් පාරක් දුන්නා. දැනට ලේ ෆයින්ට් 9 ක් දීලා තියෙනවා. එක දවසක් ගියාම වාට්ටුවේ නැවතුනාම දවස් 7 - 8 ක් විතර ඉඳලා තමයි එන්නේ. එතකොට රු. 2000 - 3000 ක් විතර යනවා. මගේ ගෙදර උපයන්නෝ ලෙඩ වුනාම යැපෙන්නෝ මොනවා කරන්නද? මට අදහා ගන්නත් බෑ. මේවාට මොනවා කරන්නද කියලා. මට නම් සතුටක් කියලා ඇත්තෙම නෑ. අපේ වගේ ජීවිත තවත් මේ ලොකේ තියෙනවාද? මම සතුටු වෙනවානම් සතුටු වෙන්නේ කණ්ඩායම් සමිතියකට ගිය වෙලාවට විතරයි. මේ ලියන්නේ නුවරගල කාන්තා බැංකුවේ විගණන කමිටුවේ සභාපති ඇත්තටම කියනවානම් මම ඒකෙන් අස්වෙන්න ලිපිය දීලා තියෙන්නේ. ඒ මොකද මට යාමට ඊමට අපහසුයි. මම මේ ලියන්නේ මගේ දුක ගැනමයි. මගේ දරුවනුත් මම මේ කියන විදියට නුවරගල තනිවෙලා නෑ. ඒ මගේ කාන්තා බැංකුව නිසා මම එයින් ගන්න පුළුවන් තරම් උපරිම ණය අරගෙන තියෙන්නේ. මම ගනු දෙනු කරන කඩෙනුත් ණය අරගෙන තියෙනවා. මට කිසිම දෙයක් කරකියා ගන්න බැරුව අසරණ වෙලා දැන් ඉන්නේ.

D / 1 ගොවි සංවිධානය මට කිවුවා ස්වෙච්ඡා සංවිධාන වලට ලියුම් දෙන්න කියලා. ඒවායෙන් ආධාර දෙනවා කියලා. මගේ සැමියා ජනවාරි පළවෙනිදා ඉස්පිරිතාලේ එක්කරගෙන ගියා අමාරු වෙලා. මම මගේ දරුවන්ට කියලා ගියා පුළුවන්නම් ලියුමක් ලියලා දෙන්න කියලා. ඒත් මගේ දරුවන්ට තේරෙන්නේ නෑ ලියුම් ලියන්න.

අපට හිතවත් මල්ලී කෙනෙක් හිටියා ප්‍රියන්ත කියලා. ඔය වැඩේට සුදුසු කෙනෙක් ඉන්නවා මම ඒ අයියගෙන් අහල බලමු කියලා එයා කිවුවා. යන ගමන ගිහින් එන්න කියලා. මම හවස 3 1/2 විතර ලෙඩා බලලා ගෙදර ආවා. ඊටපසු ගොවි සංවිධානයට එන්න කියලා පණිවිඩයක් එවලා තිබුනා. මම එම සමිතියට ගියා. ඊටපසු ඇහුවා ඔබතුමිය අපෙන් බලාපොරොත්තු වෙන්නේ මොනවද කියලා. මගෙන් එහෙම අහන විට මට උත්තරයක් දෙන්න තරම් අමාරු වුනා. ඒතරමටම අපේ අසරණකම දැඩිවෙලා. මම කීවා මගේ සැමියා දැනට අවුරුදු 8 10 විතර කාලයක් සිට ලෙඩ වෙලා දැන් මාස 6ක් පමණ ජීවත්

කරන්නේ ලේ දීලා නිසා මට ඒවවත් කරගන්න හැකියාවක් නැහැ කියලා. මගේ සහෝදරයා දුප්පත් මට දැන් කිසිම දෙයක් කරකියා ගන්න හැකියාවක් නැහැ කියලා. මම මගේ කතාව ඉවර කළා.

පසුව එයාලා කීපදෙනෙක් එකතු වෙලා නුවරගල හැම ගෙයක් ගානේම ඇවිදලා පසු දින සෝමදාස මහත්තයත්, සිරිසේන මහත්තයත්, නවරත්න මහත්තයාත්, ප්‍රියන්ත මහත්තයාත් මට රුපියල් 9845 ක් එකතු කරලා දුන්නා. දිසානායක වෙළඳසැලෙන් රු 1000ක් ලැබුනා. එම මුදලින් මගේ සැමියාට උවමනා කරන බෙහෙත් ටික අරගෙන දෙනවා. එදා මට ඒ මුදල ලක්‍ෂයක මුදලක් තරම් වටිනවා. ඉතිං ගමේ අය මට දෙවිවරුන් වගේ පිහිට වුනා. එම උදව්ව මට කිසිදා අමතක වෙන දෙයක් නෙවේ.

මගේ සැමියා ලෙඩවෙලා ඉන්නකොට මගේ කණ්ඩායමේ නායිකාව කීවා මෙහෙම පොතක් ලියන්න කියලා. අපට මේවා හොඳට ගලපලා ලියන්න තේරුම් මදි. ලිවීමට වැඩි අත්දැකීමක් නැති නිසා. අද මගේ මෑණියන්ටත්, පියාණන්ටත්, ශිල්ප ශාස්ත්‍රය මැනවින් කියාදුන් ගුරුමෑණිවරුන්ටත්, ඒ වාගේම මෙවැනි පොතක් ලිවීමට ඇරයුම් කළ ගරු නන්දසිරි ගමගේ මැතිඳුන්ටත්, අපගේ වැඩ සටහන කරගෙනයන මගේ නායිකාවටත්, ඒ වාගේම බැංකු ශාඛාවේ ගරු නායිකාවත් ඇතුළු සියලුම නායිකාවන්ට හා කමිටු නායිකාවන් සාමාජික සාමාජිකාවන්ට සියලු දෙනාටත් නොකිවුන සියලු දෙනාට මගේ අවංක ආදර ස්තූතිය පුද කර සිටිමු. මෙහි දහසක් වැරදි ඇති එයට සමාව අයදිමි.

මෙහිදී මගේ මව්පියන්ද ආදරයෙන් සිහි කරමි.

මෙම වැඩසටහන හඳුන්වා දුන් සියලු දෙනාට බුදුබව ලැබේවා කියා ප්‍රාර්ථනා කර මෙතනින් මගේ කථා පුවත නිමා කරමි.
මෙයට
ඊ.එම්.කිරිමැණිකා.
ඔබට සියලු දෙවි රැකවරණයි.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ස්තූතියි.
(කිරිමැණිකා නැවත ලියයි.)

ඇත්තටම මම මගේ කතා පුවත අවසාන කර මගේ බැංකුවේ නායිකාව වෙත යවලා තිබුණත්, එය නැවත වෙනස් කරන්න සිද්ධ වුනා. ඒ ගැන මම බොහොම කණගාටු වෙනවා.

මම මගේ සැමියා ගැන මේ පුංචි පොත් පිංච තුළ ලියලා තිබුනා. එයා වකුගඩු රෝගියෙක් කියලා තිබුනා. හිතන්න බැරි ඉරණමකට අපිට මුහුණ දෙන්න සිද්ධ වුනා. අපි වාගේ පව්කාර ජීවිත තවත් තියෙනවාද මගේ සැමියා 2003-02-23 වෙනි දින මිය ගියා. මට පුළුවන් උත්සාහ ගත්තා. ඒත් මට මගේ සැමියා බේරාගන්න බැරිවුනා. මගේ සැමියාගේ නම ඩී.ඒ.ටිකිරි බණ්ඩා. අසරණව සිටින මගේ දරුවන් තිදෙනා මෙසේය.
ඩී.ඒ.චමිලා ප්‍රියන්ති කුමාරි
ඩී.ඒ.උපුල් වසන්ත කුමාරි
ඩී.ඒ.මංජුලා මල්කාන්ති
මගේ නම ඒ.ඇම්.කිරිමැණිකා

මම ඒ මොහොත වෙන විට සිටියේ පොළොන්නරුවේ මහ රෝහලෙයි. මගේ පිරිමි දරුවා පමණයි ළඟ සිටියේ. මගේ ළමයි තව ඉගෙන ගන්නවා. පිරිමි දරුවා නම් ඉගෙන ගන්නේ නෑ. මම සෑහෙන්න ණය තුරස් වෙලා නුවරගලට. එම ණය අප කාන්තා බැංකුවට හිඟ තියලා තමා ඉන්නේ. අපි මේවාට එනකොට ආවේ අත පය විතරක් අරගෙන. ටිකක් හරි සැනසෙන්න තියෙන්නේ සමිති වලින් විතරයි. මම සමිතියට සිටින නිසා මට ගොඩක් හයියක් ආවා. මගේ නෑදෑයෝ පිරිස වගේ මට මගේ ස්වාමිපුරුෂයාගේ ආදාහන කටයුතු කරගන්න මගේ කාන්තා බැංකුවේ අය ගමේ අය හා අහළ පහළ සියලු දෙනාම පැමිණියා. ඉතිං ගරු නන්දසිරි ගමගේ මැතිඳුනි ඔබගේ මේ වැඩසටහන මීට පෙර කී පරිදි මට මානෙල් මලක සුවඳ පැතිරෙන්නා වගේ. සියලුදෙනාම එම අවස්ථාව දැනගත් වහාම කඩිරැල වගේ අපේ ගෙදර පිරිලා හිටියා. මට කියලා කරන්න දෙයක් තිබුනේ නෑ.

මට මේ කරන උදව් වලට අනේක වාරයක් ස්තූති කරමි. මගේ මරණාධාර සමිතිය, ක්‍රීඩා සමිතිය, සමෘද්ධි සමිතිය වැනි සමිති සමාගම් වලට මම අනේක වාරයක් ස්තූති කරමි. අපේ ජීවන රටාව දිහා බලනකොට මේ වගේ දෙයක් වුනහම අපි අන්ත අසරණ වෙනවා. ඒ වෙලාවට අපේ දුක කියා නිම කළ නොහැකිය. කොයි දේකටත් මුහුණ දීමට අපි සමඟියෙන් සිටින්න ඕන.

මේ හැමදේටම මම ඇපකැප වෙලා සිටියොත් තමා මගේ දරුවන්ටත් හොඳ අනාගතයක් සැලසෙන්නේ. අපට දැන් තමා ප්‍රශ්න තියෙන්නේ. මට හරි බයක් දැනෙනවා මේවා මැඩගෙන කොහොමද ඉදිරියට යන්නේ කියලා. මම කුඩා කල සිටම ප්‍රශ්න වලට මුහුණ දීලා තමා ඉදිරියට ආවේ. ජීවිතේ දිහා බැලුවහම තමා තේරෙන්නේ ජීවිතය ගොඩනඟා ගැනීම මොන තරම් අසීරු කාර්යයක්ද? ඉපදුන දා සිට මැරෙන මොහෙත දක්වා ජීවිතයට කොතරම් බාධා පැමිණෙනවාද?

අප්පා නැති දරුවන් නුවරගලට සීමා වෙලා හිටියා. මට තව කරන්න දේවල් එහෙම්ම තියෙනවා තව ඉදිරියට මොනතරම් ප්‍රශ්න ඒවිද? මට තව දරු තිදෙනෙකුගේ කටයුතු කරන්න තියෙනවා. හිත ධෛර්යය අරගෙන මම ඒ ප්‍රශ්න විසඳනවා. මම ඉස්සර කිසි බයක් නැතුව වැඩ කළා. දැන් එහෙම බැරි නිසා සියලුම බර කරට අරන් කරන්න වෙනවා.

සැමියා සිටි නිසා මොනතරම් දේවල් ආවත් අපි බය වුනේ නැහැ. ඉස්සර අක්කයි මමයි මඟුල් ගෙදරක් තියෙනවා කීවොත් ජයමංගල ගාථා කියන්න යනවා. අපි ඒවාට යන්නේ හරි විනෝදයකින්. වර්තමානය දිහා බලනකොට ගොඩාක් කණගාටු තත්වයක තමා සිටින්නේ. මගේ සැමියා නැති වුනාට පසු මේ කන්නය මට තනියම කරන්න වෙලා තියෙන්නේ. මම මගේ දරුවන් තිදෙනා හොඳින් රැකගෙන එන හැමදේකටම මුහුණ දෙන්න සූදානම්. කරදර කම්කටොළු කොපමණ ආවත් ඒ හැමදේකටම මුහුණදීලා ඉදිරි දියුණුව ගැන හිතන්න ඕනෑ. මෙය මට විතරක් මේ ලෝකේ සිද්ධ වුන දෙයක්

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

නොවේ. හැමෝටම සිද්ධ වෙන දෙයක්. මේ දුක දරුවන්ට කියලා වැඩක් නැහැ. මට ඉතිරි වෙලා තිබුනේ සැමියා වෙනුවෙන් මගේ හුස්ම ටික දෙන එක විතරයි. ඉතිං ඒක මට විතරක් නොවේ මේ ලෝකේ කාටවත් කරන්න බැරි දෙයක්. මගේ දරුවන් නිසා මම හිත හදාගෙන ජීවත් වෙනවා. මම එයාලා පුලුවන් විදියකට රැක බලා ගන්නවා. මට එයා කිසිම දෙයකට ගහලා බැනලා නෑ. එයා ලෙඩෙක් හැටියට හිටියොත් ඇති කියලා තමා මම හිතුවේ. දැන් මට කරන්න තියෙන්නේ මගේ සැමියාට නිවන් සුව පැතිමයි.

තවද මම සුභානි තැන්පතුවක් දාලා තිබුනා. ඒකෙන් රු 4500ක මුදලක් ලැබුනා මම අසරණව සිටියදී. මගේ සැමියාගේ දේහය ගෙදරට ගෙනාවට පස්සේ කිසිම ණය වීමකින් තොරව වැඩකටයුතු කරගත්තා. ඇත්තටම මට පින්කම් කරගන් පවා මුදල් ලැබුනා. සමිති දෙකකටම බැඳිලා තිබුන නිසා එය හොඳින් කරගත්තා.

ගලනා රුධිර මෙන් දිය වර රකින්නෙමි
දුවනා නහර මෙන් මගේ දරු රකින්නෙමි
ඇස් දෙක වාගේ මගේ දරුවන් රකින්නෙමි
හවුලෙන් එකමුතුව දිවි සර රකින්නෙමි

මගේ තියන හැම බාධක දුරුවේවා
වදේ බඹරු ලෙස පිරිවර ඇතිවේවා
මලේ පැහැය මෙන් අපි සැම වැජඹේවා
දවසින් දවස නව මං පෙත් ඇතිවේවා

නැවතත් පෑන අරගෙන මම ලියන විට
පෑනේ තුඬට වැටුනයි මගේ කඳුළු කැට
මොකද කරන්නේ පූරුවෙ කල පවට
මතක් වුනා මගේ පෙම්බර සැමියා මට

මට දැන් ඕනෑම දුකක් ඕනෑම වේදනාවක් විඳ දරා ගන්න ශක්තියක් තියෙනවා. කලු ගල් කඩලා අවුරුදු 8 ක් මටත් මගේ දරුවන්ටත් කන්න බොන්න දුන්න සැමියා නැතිවුනාට පසු ඒ වේදනාවෙන් මට දරාගන්න බැරි ගින්දරක් ඇවිලෙනවා. දරු තුන් දෙනෙක්ගේ කටයුතු සේරම දාලා තමා එයා ගියේ. එන හැම බාධක වලට මම මුහුණ දෙනවා. මට දැන් වයස අවුරුදු 42 යි. මම වගේ දුක් වින්ද ගැහැණියක් තව ඉන්නවද කියන්න අමාරුයි. දරු තුන්දෙනා හොඳට ජීවත් කර ගත්තොත් තමා මට ඇති එකම සතුට. ඉතිං මම මේ දුක්බර ජීවිත කතා පුවත මෙතනින් හමාර කරමි.

ඔබ සියලු දෙනාට ලොව්තුරා බුදු බව ලැබේවා කියා ප්‍රාර්ථනා කරනවා.

- නිමි -

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

கடவுள் துணை.

எனது பெயர் ஏ.எம். கிரிமெனிகா. எனது வயது 42. பிறந்த திகதி 1960-11-22

எனது அன்பார்ந்த தாய்மார்களே, தந்தைமார்களே, உங்களிடத்தில் அனுமதி பெறுகிறேன். இந்த கதையை எழுதுவதற்கு முன்பாக உங்கள் எல்லோருக்கும் எனது அன்புகலந்த உண்மையான நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அதே போல் எனது கதையை எனக்கு முடியுமான வரை ஞாபகம் உள்ள மாதிரி எழுதுவதற்கு எதிர்பாக்கிறேன். இந்த கதையில் குறைபாடுகள் ,பிழைகள் ஏற்பட இடம் உண்டு. அதற்கு நான் முதலில் மன்னிப்பு கோரிக்கின்றேன். அது ஏனென்றால் நான் 5 ம் வகுப்பு வரை மட்டும் படித்துள்ளேன்.

எனது தாய் தந்தையர் நாங்கள் சிறு வயதில் இருந்து "நெல்லியே" என்ற ஊரில் சில காலம் இருக்கையில் எமக்கு காணிகள் கிடைத்து. "பக்வடுனா"திட்டத்தின் கீழ் காணிகள் கிடைக்கும் போது எனது வயது 6 இருக்கும். எனது அம்மாவும் அப்பாவும் எங்களை பாட்டியிடம் வைத்து விட்டு சென்றார்கள். அந்த காணிகளுக்கு பின்பு எங்களை அழைத்துக் கொண்டு சென்றார்கள். அந்த காலத்தில் வயலில் வீடுகளை கட்டி வாழ்ந்தோம். அதற்கு பின் காணிகளில் அரசாங்கத்தழனால் வீடுகளை கட்டி கொடுத்தார்கள். எங்கள் ஊருக்கு சொல்வது "போகொல்லயாய" என்று. அந்த காணிகளில் தென்னை,வாழை, பயறு, கௌபி, குரக்கன்,போன்றவை தான் வளர்ப்பாகள். இன்னும் கிழங்கு வகைகள் போன்றவையும் வளர்ப்பார்கள். எங்களுக்கு வயல்கள் இருந்ததற்கு ஒருபோகம் விட்டு ஒருபோகம் தான் விளையும். பெற்றோர்கள் எங்களை வளர்ப்பதற்கு மிகவும் பாடுப்பட்டார்கள். எங்கள் வீட்டில் பெண்பிள்ளைாள் 4 பேர்.

ஆண்பிள்ளைகள் 4 பேர். அதில் நானும் அக்காவும் இரட்டையர்கள். நான் சிறு வயதிலேயே "அஸ்மா" நோயாளியாக காணப்பட்டேன். என்னை காப்பற்ற எனது தாய், தந்தையர் மிகவும் கஷ்டப்பட்டார்கள்.

நாங்கள் பாடசாலை செல்வதற்கு சுமார் 2மைல் தூரம் செல்ல வேண்டும். அந்த காலத்தில் போக்குவரத்து வசதிகள் இல்லை. நாங்கள் நடந்து தான் செல்வோம். அந்த காலம் இப்பொழுது போல் இல்லை. எழுதுவதற்கு கரும்பலகையும், வெண்கட்டி தான் இருந்தது. இப்படி இருக்கையில் ஒரு நாளில் கரும்பலைக உடைந்து விடும். அந்த நாளில் அடிவாங்குவோம். அந்த காலத்தில் இருந்த ஆசிரியர்கள் அகராதி பிடித்தவர்கள். இப்பொழுது போல் இல்லை. அக்காவைவும் என்னையும் ஒரே வகுப்பில் சேரடதடதார்கள். நான் பாடசாலையில் வேலைகள் செய்யாமல் அக்காவிடம் இருப்பேனாம். இப்படி. அப்படி 2 வருடங்கள் இருக்கையில் என்னை வேறு வகுப்புக்கு மாற்றினார்களாம். அப்படி இருந்தும் தப்பமுடியாமல் போகுமாம். நான் அக்காவின் வகுப்புக்கே போவேனம் . இப்படி நான் அக்காவிடமே தான் இருந்திருக்கிறேனே தவிர படித்தில்லை. அந்த காலத்தில் ஒன்றாய் இருந்த படியால் எங்களை பிரிக்க முடியாமல் போனது. உண்மையிலேயே நாங்கள் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் இருக்க மாட்டோம். எங்களுக்கு சிறு வயதில் நோய் ஏற்பட்டால், ஒரே நேரத்தில் ஏற்படும். எனக்கு நல்ல ஞாபகம் இருக்கிறது நான் இல்லாவிட்டால் அக்கா என்னை தேடுவாள். அக்கா இல்லாவிட்டால் நான் அவளை தேடுவேன். இப்படி தான் நாங்கள் காலத்தை கழித்தோம்.

எங்களது குடும்பத்தில் பெரிய ஆண்பிள்ளைகள் இல்லை. நாங்கள் தான் வீட்டு வேலைகளுக்கு உதவி செய்தோம். அப்பாவின் வயல் வேலைகளை செய்ய வேண்டும்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

கூலி வேலைகளுக்கு செல்ல வேண்டும். எங்களுக்கு இன்று போல்ஞாபகம் உள்ளது அம்மா வரிசையில் இருந்து தான் எஞ்களுக்கு துணி கொண்டு வந்து தருவார். அந்த காலத்தில் பெரிய உணவுபஞ்சம் ஒன்று இருந்தது. அம்மா வரிசையில் இருந்து பாண் வாங்கிக் கொண்டு வருவார். நாங்கள் அப்படி அந்த காலத்தில் கஷ்டப்பட்டோம். சிறுவயதில் நானும் அக்காவும் சண்டை பிடிப்போம். ஒரு நாள் அக்காவும் நானும் ஆற்றில் குளிக்க சென்று என்னை அற்றில் அடித்துக் கொண்டு சென்றது. அக்கா கத்தும் சத்தம் கேட்டு அருகில் குளித்துக் கொண்டு இருந்தவர்ளில் ஒருவருக்கு கேட்டு என்னை காப்பாற்றி கரைக்கு கொண்டு வந்தார். அதன்பின் 2 வருடங்களுக்கு பிறகு ஒரு முறை நான் கிணற்றில் விழுந்தேன். நான் மேலே வந்து செங்கல் ஒன்றை பிடித்துக்கொண்டு கத்தினேன். அப்பொழுது அம்மாவும் அப்பாவும் வந்து என்னை தூக்கி எடுத்தார்கள். நான் இது போல் நிறைய ஆபத்துக்களுக்கு முகம் கொடுத்திருக்கிறேன்.

நாங்கள் அந்த காலத்தில் "வறுமை ஒழிப்பு" திட்டத்தின் கீழ் வேலைகளுக்கு சென்றோம். நாங்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டோம். மண் கூடைகளை தலையில் வைத்துக் கொண்டு மண் இழுத்த விதம் ஞாபகம் இருக்கிறது. இப்படி கஷ்டப்பட்டு துன்பமான வாழ்கையை நாங்கள் சிறு வயதில் இருந்து கழித்திருக்கிறோம். கோதுமை மா ரொட்டி குரக்கன் ரொட்டி சாப்பிடுவோம். அப்படி சாப்பிடும் போது வெறுக்து போகும் ஒருநாள் மரவள்ளி கிழங்கு பீங்கானுக்கு.. காலால் எத்தினேன். இ ப்படி சில காலம் செல்லும் போது, பெற்றோரின் விருப்பப்படி அக்காவும், நானும் ஒரே நேரத்தில் திருமணம் முடித்தோம். நாங்கள் 1981-03-25 திகதி தான் திருமணம் முடித்தோம். திருமணம் முடித்த 3 வருடங்கள் அவர்கள் வீட்டில் ஒன்றாய் வசித்தோம். இப்படி இருக்கையில் எனது கணவரின் அண்ணாவின் காணி துண்டு ஒன்று இருந்தது. எங்களுக்கு அந்த காணியில் வீடு ஒன்று கட்டி வாஇருக்க சொன்னார்கள். நாங்கள் அந்த காணியில் வீடு ஒன்று கட்டி

வழ்ந்தோம். இப்படி கொஞ்சம் காலம் சென்ற பிறகு எங்களுக்கு 3 பிளளைகள் பிறந்தது. பிள்ளைகனின் கால்களில் புண்கள் ஏற்பட்டது அவற்றிற்கு வைத்தியம் செய்து சுகமாக நிறைய நாட்கள் எடுத்தது. எங்களை வாழ வைக்க எனது கணவருக்கு தொழில் ஒன்று இருக்க வில்லை. எனது கணவர் எங்களை வாழ வைக்க கல் உடைத்தார். பிள்ளைகளுக்கு மருந்தேடுக்க போக அவருக்கு வர வசதியில்லை. ஏனெனில் வேலைக்கு செல்லாவிட்டால் நஷ்டம். கருங்கல் உடைப்பது என்பது இலகுவான வேலை அல்ல. மிகவும் கஷ்டம். செல்லா விடால எப்படி காசு தேடுவது என்று ஒரு நான் கூட இருக்காமல் வேலைவார். வேலைக்கு செல்லார். நான் தனியே சிறு பிள்ளைகளை தூக்கிக்கொண்டு மருந்தெடுக்க செல்வேன். அந்த காலந்தில் எங்களுக்கு உணவு முத்திரை இருக்க வில்லை. நான் மாவட்ட காரியாளயத்துக்கு சென்று தான் உணவு முத்திரையை செய்து கொண்டேன்எனக்கு இன்று போல் ஞாபகம் உள்ளது. உணவு முத்திரை 25 ருபாவிற்கும் குறைவாக இருந்தது. அதுவும் பிள்ளைகளுக்கு டிட்டும் தான். நாங்கள் திருட்ணம் முடித்து "தாலவ"என்ற ஊரில் 7,8 வருடங்கள் இருந்தோம். அதன் பின்பு எங்களுக்கு மகவலி சீ வலயத்தில் காணிகள் கிடைத்தது. அதுவும் சும்மா இருந்து கிடைத்தது அல்ல. மிகவும் கஷ்டப்பட்டு விண்ணப்ப பத்திரங்கள் போட்டு தான். காணியை எடுத்தோம். விண்ணப்ப பத்திரங்கள் போட்டு 11/2 வருடகாலம் இருந்தோம். நாங்கள் இந்த காணிகளுக்கு 1988-06-22 திகதி வந்தோம். அந்த காலத்தில் இங்கு வரும் போது இவை அடர்ந்த காடுகள். நாங்கள் காணிகளுக்கு வரும் போது. சம்பாதித்தது என்று ஒன்று இருக்க இல்லை. 375 ருபாவை எ.டுத்துக் கொண்டு வந்துதோம்.

மகாவிக்கு வரும் நாட்களில் எனது கணவர் லொரி ஒன்றில் பொருட்களை ஏற்றினார். அவருடன் கூட வருவதற்கு யாரும் இருக்க வில்லை. முதலில் காணிக்கு வரும் போது காணிச்சொந்தக்காரர் ஒருவரையாவது வரச் சொன்னதால், உடனே வீட்டுக்கு சென்று அப்பாவை அழைத்துக் கொண்டு

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

வந்தேன். வரம் போது இருவு 8 மணி ஆகிவிட்டது. 10 மாத கைக்குழந்தையை வைத்துவிட்டு சென்றேன். அவைகள் எனக்கு இன்று போல் ஞாபம் இருக்கிறது. அதன் பின் ஒன்று வருடத்திற்கு பிறகு எனது இரண்டு பிள்ளைகளுடன் இந்த காணிக்கு வந்தேன். நுவரகல காணியில் அது வரைக்கும் விவசாயம் செய்துருக்க வில்லை. நான் வந்ததன் பின்பு 1989 ஆண்டு தான் வயலில் வேலை செய்ய தொடங்கினோம். அது வரைக்கும் எங்களுக்கு வாழ்வதற்கு நிவாரன முத்திரை கொடுத்தார்கள். 18 மாதங்களுக்கு கொடுத்தார்கள். நாங்கள் வயலில் வேலை தொடங்கும் போது எங்களுக்கு ஒரு எருது கூட இருக்க வில்லை. டிரக்டர் ஒன்று கூட இருக்க வில்லை. மண்வெட்டியால் கொத்தித்தான் வயலை பண்படுத்தினோம். அதன் பின் தான் டிரக்டர் கொண்டு வந்தோம். எங்களுக்கு காணியும் குறைவாக கிடைத்தது. அயல் காணிக்கு எங்கள் காணி அகப்பட்டிருந்தது. இனி நாங்கள் மகாவலி அதிகாரிகளுக்கு சொல்லி கடிதங்கள் கொடுத்துந்தான் வயல் பிரச்சனையை தர்த்துக்கொண்டோம். இதனால் அயல் காணிரார் இன்றுமட்டும் கோபித்துக் கொண்டுதான் இருக்கின்றார்கள் 3 வருடங்கள் வயலில் வேலைகள் சரியாக செய்தோம். அதன்பிறகு 2 போகத்தின் போது சைக்கிள் ஒன்று எடுத்தோம். அதன் பின் வீடு செய்ய தேவையான பொருட்கள் கொஞ்சம் கொண்டு வந்தோம். அதற்கு பிறகு வீட்டிற்கு அத்திவாரம் போட்டோம். நானும் எனது கணவரும் செங்கல் கொஞ்நசம் வெட்டிக் கொண்டோம். அதன்பின் திரும்பவும் வேலை செய்ய முடியாமல் போனது.

ஏன் என்றால் வேலை செய்து கொண்டு இருக்கும் போது எனத கணவருக்கு காய்சல் எடுக்கும். இப்படி 2-3 போகங்கள் செல்லும் போது வேலை செய்ய முடியாமல் போனது.

அதன் பின் இயலுமான வரை வைத்தியம் செய்தோம். முடியாத பச்சத்தில் அவர் கூறினார். சாக விடுங்கள் என்று, எப்படியாவது வைத்தியம் செய்து நோயை சுகமாக்கிக்கொண்டோம்.

ஆனால் அவர் கூறினார். என்னை காப்பாற்ற முடியாது. வயலில் வேலை செய்ய இருக்கும் நெல்லை விற்று செலவு செய்ய வேண்டாம் என்று.

அதன் பிறகு நான் சொன்னேன். ஒரு நிமிடத்திற்காகவது நான் உங்களை காப்பாற்றுவேன். வீதியில் இறங்கி பிச்சை எடுத்தாவது என்று நான் கூறினேன்.

எனது கணவரை 8-10 வருட காலத்திற்கு வாழா வைக்க முடிதது. எனது முயற்சியால் தான். எப்பொழுது மூன்று பிள்ளைகளும் பாடசாலை செல்கின்றார்கள். ஒரு பிள்ளை எனது கணவரின் சின்னாம்மாவிடம் இருந்து பாடசாலை செல்கிறாள். கணவர் சுகயீனமாக இருந்த போது நான் 2-3 மாதங்களுக்கு ஒரு தடவையாவது மகளை பார்க்க செல்வேன். அந்த மகளை சிறு வயதிலேயே சின்னம்மாவிடம் வைத்துவிட்டுதான் நுவரகலைக்கு வந்தோம். அப்பொழுது இங்கு பாடசாலைகள் திறந்து இருக்க வில்லை. அந்த மகள் அப்பொழுது பாடசாலை செல்கிறாள். 2ம் வகுப்புக்கு சித்தியடைந்து இருந்தாள். இப்படி செல்கையில் மகள் புலமை பரீட்சை எழுதி சித்தியடை ந்தாள். அதற்கு பிறகு குருணாகல் மலியதேவ ஆதர்ஷ மகா வித்தியாலயத்திற்கு சென்றாள்.

எங்களை போன்ற ஏழை குடும்பத்தின் பிள்ளையொன்று இது போன்ற பாடசாலைக்கு செல்லுதல் என்றால் எங்களுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. அது ஏன் என்றால் நாங்கள் ஏழை என்பதால் இப்பொழுது 11ம் வகுப்புக்கு சித்தியடைந்து உயர்தர பரீட்சை எழுதினாள். இப்பொதைக்கு இரண்டு முறை பரீட்சை எழுதி இருக்கிறாள். பல்கலைகழகத்திற்கு செல்ல புள்ளிகள் குறைவாக உள்ளது. அதனால் இந்த முறையும் எழுதுகின்றாள். அந்த பிள்ளைக்கு படிப்பற்கு பணம் கொடுப்பதற்கு கூட வழி இல்லை.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

எனது கணவர் நோய்வாய்பட்டு இப்பொழுது 8-10 வருடங்கள் ஆகிறது. இப்பொழுது வேலைக்கு இயன்ற அளவு உதவி செய்கிறார்.

எங்களுக்கு உதவுவதற்கு அவருடைய யாரும் இருக்க வில்லை. 8 வருடங்கள் நோய்வாய்பட்டிருந்தும், வயல் நிலத்தை ஈடு வைக்காமல் மற்றவர்களை போல் நன்றாக உண்டு குடித்து அழித்து இருக்கவில்லை. வேலை செய்து கொள்ள வயல் இருந்தது.

எனது கணவர் எந்த நாளும் சொல்வது கடன்பட வேண்டாம். அதில் இருந்து மீள முடியாது என்று நாங்கள் மிகவும் துக்கத்துடன் தான் காலத்தை கழிக்கின்றோம். கடன்டுவது அவரை காப்பாற்ற தான்.

இதற்கிடையில் எங்கள் ஊருக்கு ஒரு சுடர் ஒளி வீசியது. நான் சொல்லாவிட்டாலும் அது நீங்களும் நானும் எல்லோரும் இறிந்த ஒன்றே.

அந்த சுடர் ஒளிதான். எனது மகளிர் வங்கி. எனகது முதலில் நமது அரியவதி அம்மையாரும் கருணாவதி அவர்களும் நமது சிறு குழு. முறை இது தான் என்று அறிமுகபட்டுத்தினார்கள். அந்த நாள் இன்று போல் ஓபகம் உள்ளது. இலக்கம் 1 என்ற வீட்டிற்கு வரச்சொல்லி எங்களுக்கு தெளிவுபடுத்தினார்கள்,திரும்பவும் ஒரு நாள் எங்கள் எல்லோரையும் ஆற்றங்கரையருகில் இலக்கம் 152 என்ற வீடுகளில் இருந்தவர்கள் எங்களுக்கு தெளிவுபடுத்தி எங்களை மகா சபை ஒன்றிற்கு அழைத்து இந்த வேலை திட்டத்தை செய்யும் முறை இது தான், சிறு குழு என்பது இதுதான் என்று சொல்லி கொடுத்து அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்களாய் இருத்தல் வேண்டும். அவசரத்துக்கு கதைத்தக் கொள்ள கூடிய விதத்தில் இருக்க வேண்டும். என்று சொன்னார்கள். பொருளாளர் தலைவி

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

செயளாலர் ஆகிய பதவிகளுக்கு 3 பேர் நியமித்து அதன் பின் குழுவிற்கு 5-15 இடையில் இருக்க வேண்டும். அவர்களுக்கிடையே விசுவாசத்தை கட்டியெழுப்பி வாரத்தில் எந்த நாளிலும் வையுங்க என்றார்கள்.நாங்கள் செவ்வாய்கிழமை 1.00 மணிக்கு சங்கத்தை நடத்த தீர்மானித்தோம். அன்றைக்கு கட்டாயமாக 5/-ரூபாவை சேர்க்க வேண்டும் என்றும், மேலதிக வைப்பு செய்யலாம் என்று கூறினார்கள். அரிசி சீட்டு ஒன்றை நாங்கள் போட்டுக் கொள் வோம். மரணங்கள் ஏற்பட்டால் நலன் புரி ஒன்றை சேர்க்கும் முறையை சொல்லிக் கொடுத்து. அதே போல் எங்கள் கௌரவ திரு நந்தசிறி கமகே அவர்கள் இந்த வேலைதிட்டத்தை ஊருக்கு அறிமுகப்படுத்தி எங்களுக்கு பாதையொன்றை அறிமுகப்படுத்தி. நீங்கள் கொழும்பில் இருந்தாலும், இன்று இந்த மகளீர் வேலை திட்டத்தை எவ்வளவு மதிக்கிறோம் என்பதை கூறுவோமானால் எஷ்வளவு ஏழை பெண்கள் நிரகதியாய் இருந்தார்கள் என்பதை கூறுவோமானால் எங்களை சுற்றி இருந்த கிராமங்களுக்கு இந்த அல்லிப்பூவின் நறுமணத்தை பரப்புவதை கோல் இந்த குழுவின் வேலை திட்டங்கள் எங்கள் உள்ளங்களுக்குள் படிந்து நல்லது கெட்டதை தெரிவு செய்ய உள்ளது. இந்த வேளையில் வயல்களை அடகுவைத்ததில் இருந்து மீட்டுக்கொள்ள,கணவருக்கு உதவி செய்ய பிள்ளைகளின் பாடசாலை பயணத்திற்கு உதவி செய்ய வீடுவாசல்களை செய்ய இன்னும் நாங்கள் எங்களுடைய என்ற வேலைதிட்டத்தை செய்து கொண்டு செல்கையில், வீடுக்கு தேவையான பொருட்களையும் எடுத்திருக்கிறோம். இது நுவரகல மாத்திரம் செய்யப்படும் வேலை அல்ல. முதல் சீ வலயத்தில் மற்றைய கிராமங்களில் முழு நாட்டிலும் இந்த வேலை திட்டத்தின் நறுமணம் பரவியுள்ளது. எனது குழுவிற்கு சேர்ந்து கட்டாய சேமிப்பு 5 வும் மேலதிகமாக உள்ள விதத்தில் அரிசி சீட்டு ஒன்றையும் செய்துக் கொண்டு போகிறோம். நாங்கள் முதலில் 100/-வை3 முறை கொடுக்கல் வாங்கல் செய்து. திரும்பவும் ரூ 250/-வை கொடுக்கல் வாங்கல் செய்து பின்பு 500/- வையும்

அவ்வாறு செய்து கடன் பற்றிய நல்ல அறிவை பெற்ற பின் 8 மாதங்கள் இதை செய்துக் கொண்டு போனோம். எங்களுக்கு நுவரகல வங்கி கிளையில் விசுவாசத்தை கட்டியெழுப்பி,வங்கி கிளை ஒன்றை நிறுவி,அதில் இருந்து நாங்கள் கடன் பற்றிய நல்ல தெளிவுடன் 1000/- கடன் கட்டத்திற்கு சென்று, பிறகு 1500/- ,2000/- ,2500/- ,3000/- ,3500/-, 5000/-, என்ற இந்த முறை கடன் கட்டங்களில் தான் நாங்கள் இருந்தோம். இந்த முறையில் தான் பெரிய கடன்களுக்கும் சென்றோம் நாங்கள் பெரிய கடன்னள் எடுக்கும் போது வயல்களை மீட்டு வீடுவாசல்களை கட்டி நிறைய வேலைகளை செய்து கொள்ளும் எதிர்பார்ப் போடு இருக்கும் போது எனது கணவர் மிகவும் கஷ்டப்பட்டார். இன்னும் நானும் எனது பிள்ளைகளுடன் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கும் போது இவ்வாறு எழுத நேர்ந்ததை யொட்டி கவலை அடைகிறேன். முன்பு நாங்கள் வயல் வேலைகளை செய்துக் கொன்வது தனியாக தான். இப்பொழுது மற்றவர்களும் வேலைக்கு உதவி செய்கிறார்கள். கூலியாட்கள் என்று யாரையும் எடுக்கவில்லை. அது மட்டும்மின்றி நாங்கள் எங்கள் வேலைகளை முடித்து விட்டு அயலவர்களுக்கும் உதவி செய்வோம். இப்பொழுது என்றால் எனது. வயலை செய்ய முடியாத நிலமை ஏற்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது என்றால் அதை பார்க்கும்போது. உண்மையாகவே கவலையாக உள்ளது. வயலை செய்யமுடியாமல் போனதற்காரணம் எனது கணவரின் சுகயீனம் காரணமாக தான்.

நாங்கள் "சுபானி" வைப்பொன்றை ஆரம்பித்தேம். அதேபோல் அவசர கடன் விண்ணப்ப பத்துரமொன்றை வங்கியில் எவ்வேளையும் வைத்திருப்போம். அது எங்களின் வசதிக்காக வைத்திருக்கிறோம். அவசர கடனை பெற்றால் அதனை ஒரு மாதத்தினு செலுத்த வேண்டும்.

இந்தக் கதையில் நிறைய குறைபாடுகள் இருக்கும் அது ஏனெனில் எனது கணவர் சுகயீனமாய் இருப்பதால் எனக்கு

சரியான ஞாடகத்துடன் எழுத கடினமாக உள்ளது. பிழைகள் இருந்தாள் என்னை மன்னிக்கவும். ஒருமுறை எங்கள் பிரதேச வங்கி வீழ்ச்சியடைந்த வேலையில் 35 அங்கத்தவர்கள் மாத்திரமே இருந்தார்கள். அந்த வேளையில் "நவகஹ எல்ல" வங்கி கிளையில் இருந்து குழுவின் (காமிடு) அங்கத்தவர்சளுடன் கதைத்து வேளையில் கூறினார்கள்-ஜெயந்தி நீங்கள் பயப்படாமல் பதவியை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்என்று சொன்னார்கள். இதன் பின் அவரை நியமிக்கவில்லை என்றால் இன்று வங்கி கிளையும் இல்லை. நுவரகலையில் இருக்கும் நான் இதை எழுத கடமைபட்டுள்ளோம். சமையல் அறையில் முடங்கி கிடந்த நாங்கள் இன்று எந்தவொரு இடத்திற்கும் பயமில்லாமல் முன்னுக்கு சென்று கதைக்கும் திறமை கிடைத்தது எங்கள்

கௌரவ நந்தசிறி கமகே அவர்களின் வேலை திட்டத்தினால் தான். நாங்கள் அது மாத்திரம் அல்ல, எங்கள் வேலைத்திட்டம் வீழ்ச்சி அடைந்த நேரத்தில் பதவியேற்ற பொருளாளர் கௌரவ ஜெயந்தி மல்காந்தி அவர்களுக்கும் எங்கள் வேலை திட்த்தை முன்னுக்கு கொண்டு செல்ல உதவிய எல்லா பொருளாளர்களுக்கும் எல்லா அங்கத்தவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்ரிறேன். எனது சுமுது குழுவை அமைத்த விதம் இதுவே.

ஜீ4 பொருளாளராக முதலில் பதவியேற்றது ஏஸ். வசந்தி புஸ்பா குமாரி செயளாலராக நந்தாவதி தலைவியாக:- ஏ.ஏம் கிரிமெனிகா. ஆகியோருடன் 13 அங்கத்தவர்கள் இருந்தவுடன் நாங்கள் குழுவை ஆரம்பித்தது 1997-01-28 டில் இலக்கம் 1 என்ற இல்லத்தில், குழுவை ஆரம்பித்து 3 வாரங்கள் செல்லும் போது, எனது வீட்டில் சுவர்கட்ட ஆரம் பித்தோம் அந்த வேளையில் கூலியாட்களுக்கு காசு கொடுக்க, காசு கொஞ்சம் போதமல் இருந்தது. எனது குழுவில் கடன் பொதி ஒன்றை எடுத்தேன் அதன் பிறகு கூலியாட்களின் சம்பளத்தை கொடுத்தேன்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

இனி இவைகளை செய்து கொண்டு போகையில் நாங்கள் மிகவும் கஷ்டத்துடன் வாழ்கையை கொண்டு சென்றோம். எனக்கு ஞாபகம் உள்ளது 20% வட்டி படி கடன் எடுத்து எனது கணவருக்கு மருந்து எடுத்திருக்கிறேன். வயலில் நெல் கொஞ்சம் ரூபா1800- கொடுத்தும் கடனை மீட்கமுடியவில்லை எனது கணவர் நுவரகலவுக்கு வந்து இப்பொழுது 10 வருடங்கள் ஆகிறதோடு இந்த காலத்தில் இருந்து நோய்வாய்ப்பட்டதினால் கடன்பட்டு தான் நான் அவரை காப்பாற்றிக் கொண்டேன். ஆனால் வயலை ஈ.டு.வைக்காமல், கூலிக்கு கொடுக்காமல் கடன்பட்டு, கடன்களை மீட்டுக்கொண்டு வந்தேன். இப்பொழுது என்றால் மிகவும் கஷ்டம் ஏன் என்றால் அவருடைய சிறுநீரகமும், இரைப்பையும் கரைந்து விட்டதாக வைத்தியர்கள் கூறினார்கள். இப்பொழுது 8 மாத காலமாக நோய்வாய்பட்டு படுத்த படுக்கையாகி விட்டார்.

இனி வீட்டின் சுவர்களை செய்து கொண்டு கூரையை செய்வதற்கு பணம் தேடி நாங்கள் கயிறு திரித்தோம். (செய்தோம் நாங்கள் அப்படி செய்தாவது பணம் கொஞ்சம் தேடிக் கொள்ள முயற்சி செய்தோம். மகனும் வயலை கூலிக்கு கொடுக்காமல் தனியாக வயலை செயகிறோம். நாங்கள் முதல் தனியாக தான் வயல் வேலைகளை செய்தோம். எனது பழைய வீட்டு சுவர் இடிந்து விழும் வரை புதிய வீட்டில் கூரை செய்வதற்கு இயலாமல் போய்விட்டது. அப்படியாவ காரணம் எங்களுக்கு கயிறு திரிக்கும் வேலையில் ஆதாயம் இல்லாதபடியால் எனது வீட்டு கூரை உடைந்து விழுந்த போது. எனது குழுவின் பொருளாளர் குழுவின் அங்கத்தவர்களுக்கு சொல்லி வங்கிக்கிளையின் பொருளாளருடன் சேர்ந்து எனக்கு கடன் வாங்கி தந்நதார். அதில் நான் இரண்டு அறைகளை செய்துக் கொண்டேன்

நாங்கள் தண்ணீர் இல்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டோம் . இந்த முறை கிணறை வெட்டி எப்படியாவது செய்து கொண்டோம். பொருளாரிடம் கூறி கடன் எடுத்தேன். அதில் கிணற்றை கட்டி மிகுதியில் 7000/ கூன் கட்டி னேன் எனது வங்கிக்கிளையின்

பொருளாளர் உற்பட எனது குழுவின் பொருளாளருக்கு மற்றைய பொருளாளர்களுக்கும் எனது அன்பார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நாங்கள் இந்த அறுவடையை கிடைக்கும் பணத்தியில் கிணற்றைக் கட்டி அடுத்த அறுவடையில் வீட்டின் சமையளறையை செய்வோப் என்று கதைத்துக் கொண்டோம். இந்த வேளையில் தான் எனது கணவிருக்கு பாரிச வாதம் ஏற்பட்டது. 2002.08.04 திகதியில் இருந்து இப்மட்டும் எனது கணவருக்கு இரத்தம் மூன்று முறை கொடுத்திருக்கின்றேன் இப்படி ஒன்பது பைண்ட் இரத்தம் கொடுத்திருக்கிறேன். அந்த நாட்களில் வோட்டில் 7,8 நாட்கள் இருந்து தான் வருவேன். அப்பொழுது ரூ.2000-3000 செலவாகும். எனது வீட்டில் உழைப்பவர்கள் நோய் வாய்ப்பட்டால் மற்றவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? எனக்சென்றால் சந்தோஷ மென்று ஒன்று இல்லை. நான் சந்தோஷப்படுவது எனது குழுவில் மட்டும் தான். நான் நுவரகல மகளிர் வங்கியின் கணக்கப் பரீசோதனக்குழுவின் தலைவியாக இருக்கிறேன். உண்மையில் நான் இந்தக்குழுவின் இருந்து விலகுவகற்கு கடிதம் கொடுத்திருந்தேன்.

டி/1 கமத்தொழில் சங்கம் இருந்த வேளையில் எனக்கு சிலர் கூறினார்கள். அதற்கு கடிதம் ஒன்றை எழுதிப் போடும் படியாக. அதில் நன்கொடை வழங்குகிறார்கள் என்றும், நான் பியந்த என்ற ஒரு தம்பியிடம் கூறி கடிதம் ஒன்றை எழுத சொன்னேன். அவர் கூறினார் அவருக்கு தெரிந்த ஒருவர் இருக்கிறார் அவரிடம் கூறி பார்க்கிறேன் என்று கொன்னார் இந்த வேளையில் எனது கணவருக்கு மிகவும் வருத்தமாகி வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார். அன்று நான் வைத்தியாசாலைக்கு சென்று நோயாளியை பார்த்து விட்டு 3.30 மணியளவில் வீட்டுக்கு வந்தேன். அப்பொழுது கமத்தொழில் சங்கத்திற்கு வரும்படியாக தகவல் அனுப்பி இருந்தார்கள். நான் அங்கு சென்றேன். அப்பொழுது அவர்கள் என்னிடம் கேட்டார்கள். நாங்கள் உங்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

எதிர்பார்க்கிறீர்கள்? என்று. அவர்கள் அப்படி கேட்டும் போது என்ன சொல்வது என்று யோசித்தேன். அது ஏன் என்றால் எங்கள் இயலாமை அளவு அதிகமாய் இருந்தது. நான் கூறினேன்: எனது கணவர் 8-10 வருடங்களாக சுகயீனமாய் இருக்கிறார். இப்பொழுது 6 மாதங்களாக உயிர் வாழ்வதற்கு இரத்தம் கொடுக்க வேண்டும். எனக்கு இவை எல்லாவற்றையும் செய்ய முடியாமல் உள்ளது எனறு கூறினேன்.

இனி என்னை வரச் சொல்லி, அவர்கள் எலலோரும் கதைத்து, சில சேர்ந்து நுவரகல எல்லா வீடுகளுக்தம் சென்று, மறு நாள் சோமதாச அவர்களும், சிறிசென அவர்களும், தம்ரத்ன அவர்களும் பியந்த அவர்களும் எனக்கு ரூபா 9845/- சேர்த்துக் கொடுத்தார்கள். திசானாயக வியாபார நிலையுத்தில் இருந்தும் ரூபா 1000/- கிடைத்தது. அந்த பணத்தில் நான் எனது கணவருக்கு தேவையான மருந்து மாத்திரைகளை வாங்கிக் கொடுத்தேன். அன்று எனக்கு அந்த பணம் லட்சத்தை போல் பெறுமதியானது. எனது ஊர் மக்கள் எனக்கு கடவுளைபோல் உதவிசெய்தார்கள். அவர்கள் செய்த உதவியை நான் ஒரு போதும் மறக்க மாட்டேன்.

எனது கணவர் சுகயீனமாய் இருக்கும் போது எனது குழுவின் பொருளாளர் கூறினார். இப்படி ஒரு புத்தகத்தை எழுதும் படியாக. எனக்கு இவற்றை நன்றாக இணைத்து எழுத தெளிவு போதாது. எனது தாய்க்கும், தந்தைக்கும் , கல்வி கற்றுவித்த ஆசிரியர்களுக்கம், அதே போல் இது போன்ற புத்தகத்தை எழுதும் படியாக அழைப்புவிடுத்த திரு. நந்தசிறி கமகே அவர்களுக்கு, எங்கள் வேலை திட்டத்தை செய்து கொண்டு செல்லும் எனது குழுவின் பொருளாளருக்கும். வங்கிக் கிளையின் பொருளாளருக்கும் மற்றை குழுவின் “காமிடு” அங்கத்தவர்களுக்கும், மகளிர் வங்கியின் அங்கத்தவர்கள் எலலோருக்கும் எனது அன்பாந்த நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

உண்மையிலேயே நான் எனது கதையை எழுதிமுடித்து விட்டு வங்கி கிளையின் பொருளாளரிடம் கொடுத்தனுப்பி இருந்தாலும்இதை திருத்த நேரிட்டது நான் அதை குறித்து கவலைப் படுகிறேன். அது ஏனெனில். நான் புத்தகத்தில் எழுதி இருந்தேன். அவர் சிறுநீராக நோயாளி என்று, நாங்கள் நினைக்க வில்லை இவ்வாறன ஒரு சூழ் நிலைக்கு முகம் கொடுக்க நேரிடும் எனறு, உண்மையிலேயே 2003-02-23 திகதி எனது கணவர் இறந்து விட்டார். இந்த வேளையில் இருந்து எனது கணவரை என்னால் காப்பாற்ற முடியாமல் போனது. எனது கணவரின் பெயர் டி.ஏ. டிகிரிபண்டா. எனது பிள்ளைகள் 3 வரன்
பெயர்கள்:-
டி.ஏ.சமிளா பியந்தி குமாரி
டி.ஏ. உபுல் லசந்த குமார
டி.ஏ.மஞ்சுளா மல்காந்தி.
எனது பெயர் ஏ.எம். கிரிமெனிகா.

நான் இந்த வேளையில் இருந்தது பொலன்நறுவை வைத்தியசாலையில் எனது கணவர் இறந்த வேளையில் என்னுடன் இருந்தது எனது ஆண் பிள்ளைகள் 2 பேர் மட்டுமே, எனது பிள்ளைகள் இன்னும் படிக்கிறார்கள். ஆண்பிள்ளை ஏன்றால் இப்பொழுது படிக்க வில்லை. இனி எனது கணவரின் ஈ.மக் கிரியைகளை செய்வதற்கு உதவி செய்தது மகளிர் வங்கி தான். இந்த வேளையில் வீட்டில் செய்ய ஒரு வேலையும் இருக்க வில்லை இனி எனக்கு செய்த எல்லா உதவிகளுக்காக அநேகம் தடவைகள் எனது நன்றியை தெரிவிக்கிறேன். எனக்கு உதவி செய்ய எல்லா சங்கங்களுக்கும் எனது நன்றியை தெரித்துக் கொன்கிறேன். எலலோரும் ஒற்றுமையாக இருந்தால், பிரச்சனைகளுக்கு முகம் கொடுக்க இலகுவாக இருக்கும். இப்பொழுது எனது பிள்ளைகளுக்கு நல்லதொரு எதிர். காலத்தை அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும். இவற்றை எலலாம் நினைக்கும் போது எனக்கு பயமாய் உள்ளது. நான் மிகவும் துன்பங்களை அனுபவித்த பெண். எனது கணவர் என்னை ஒரு போது அடித்தோ,

பேசியோ இல்லை. அவரை காப்பாற்ற எவ்வளவோ முயற்சி செய்தேன். ஆனால் முடியாமல் போனது இன்னும் நான் சுபானி வைப்பு ஒன்றை ஆரம்பித்திருந்தேன். அதில் எனக்கு 4500/- ரூபா கிடைத்தது. எனது கணவரின் தேகத்தை வீட்டுக்கு கொண்டு வந்ததன் பின் கடன் வாங்காமல் எலலா காரியங்களையும் செய்து கொண்டேன்.

எனது கதை துன்பங்களால் ஆனது இதை தவிர வேறு ஒன்று எனது வாழ்க்கை கதை எழுத இல்லை. நான் இதை எழுதும் போது எனது கண்களில் கண்ணீர் நிறைகிறது. ஆனால் என்னால் இப்பொழுது எந்வோரு பிரச்சனையையோ, துன்பத்தையோ தங்கிக் கொள்ளக் கூடிய சக்தி உண்டு கருங்கல் உடைத்து 8 வருடங்கள் எனக்கும்
எனது பிள்ளைகளுக்கும் உண்ண குடிக்க கொடுத்த எனது கணவர் இல்லாத வேதனையை தாங்கிக் கொள்ள முடியால் உள்ளது. அது ஏனெனில் எனது 3 பிள்ளைகளின் காரியங்களை செய்ய வேண்டும். எனக்கு இப்பொழுது 42 வயது ஆகிறது. என்னை போல் கஷ்டப்பட்டவர்கள் இன்னும் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லவது கடினம். எனக்கு நுவரகலையில் உறவினர்கள் யாரும் இல்லை. அயலவர்கள் தான் எனக்குள்ளார்கள் பிள்ளைகள் 3 வரை நன்றாக வாழ வைத்தால் அதுவே எனது சந்தோஷம். இத்துடன் எனது வாழ்க்கை கதையை முடிக்கிறேன்.

உங்கள் அனைவருக்கும் நல் ஆசி பெற
கடவுளை பிராத்திக்கிறேன்.

- முற்றும் -

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

May you have the blessings of Buddha!

My name is A.M.Kirimenika. I am 42 years old. I was born on 22 November, 1960.

My dear mothers and fathers. I thank you all from the bottom of my heart before writing this story.

\I hope to write this story as I can remember There may be lot of mistakes. Please forgive me such mistakes as I have studied up to grade five.

When we were small my parents lived in 'Nelliya'. When we lived there we received land from Hakwatuna scheme. Then I was about six years old. Our parents leaving us with kiriamma (Grand mother) have gone for cultivating that land and after about two years we were also taken there. Those days houses were built in fields and settled down. Subsequently the government constructed houses in separate lands. Our village is called 'Bogollayaya'. In these lands we cultivated coconut, plantain, green gram, cowpea and kurakkan etc; We also grew new yams. Although we received paddy fields we could cultivate only one season. Our parents tried best to feed us. There were four daughters and four sons in our family. My sister and myself were twins. I was an asthma patient from my child hood. My parents suffered a lot to save my life.

We had to walk about two miles to school. Those days there were no transport facilities. Unlike today we had to use slates and slate pencils for writing. When slates get broken we were punished by teachers. Those days teachers were very tough, not like today. They caned us very often. Both my akka (elder sister) and myself were admitted to the same class. It was said that I was neglecting class

work and staying with akka. After two years we were separated in to two classes. Yet my going to akka's class could not be prevented. I have not studied but stayed with akka.

Those days we were inseparable even we fall aside. Sickness come to us simultaneously. I can remember I search my akka when she was not to be scene. She also did the same. That is how we spent the time.

In our family there were not elderly males. We had to assist in home work look after cattle. Father went for his work in the field. He also did labour work. Mother had to go to textile queues early in the morning to buy cloths for us. Those days there were food stamps. Mother had to go to bread queue also. We suffered a lot those days.

One day sister and myself went to the canal for bath. I was drifted away in the canal. The sister has screamed, and an uncle who was bathing near by has saved me. Again after two years time I have fallen into the well and have screamed clinging on to a brick while I emerged from water once. Then my mother and father have come and taken me from the well. At the time the well had been full of water. I have faced a number of similar incidents.

Those days we went for relief programmes. We had to suffer a lot. We had to carry basket full of earth on our heads. We had to eat 'rotty' made of wheat flour or kurakkan flour. One day I kicked the plate of maniok.

On 25 January, 1981 both my sister and myself got married. I spent three years in my husbands' home. My husband's elder brother had a piece of land. He asked us to build a house there and live. We built a house and settled down there. During the period we lived there

I got three children. They were affected with wounds on their feet. It trook a considerable time to get them cured.

My husband did not have a permanent job. He made our living by breaking metal. He had no time to take children to doctor. If he does not go for work he looses his daily wage. Breaking metal is not a simple work. It is so hard. Therefore I take the children to the doctor.

Although we were so poor we did not have food stamps. I went to the government agent's office to obtain food stamps. Food stamps given for children were less than Rs 25/=.

We did not stay in village for long after the marriage. We would have stayed ther for about 7 to 8 years. Then we received lands from Mahaweli 'C' system. We had to apply and work hard to obtain those lands. We had to wait there about one and half years after submission the application. The approval for land was received on 22 June 1988. When we came to Mahaweli it was a thick forest. We had nothing earned when we came to Mahaweli lands. We brought only Rs 375/=.

My husband loaded the lorry to come to Mahaweli. He did not have anyone to accompany him. Therefore I went to my home and came with my father. Then it was about 8 o'clock in the night. I still remember when I went to call up my father I left my ten months old infant at home alone.

After about one year I also came to Mahaweli with my two children. But that time Nuwaragala paddy lands have not been cultivated. Paddy cultivation was started after my coming in 1989. We did not have even a buffalo or a tractor. We cultivated the land only using the mamotee. Tractor were brought there after sometime.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

The land extent that we received was less. Our paddy field has been encroached by the owner of the adjoining field. We contacted Mahaweli officers and got the land problem settled. Even todaythis adjoining land owner is angry with us. We cultivated for about three years successfully. Thereafter within two crops we could buy a bicycle. Thereafter the building materials for the house were brought and then foundation was laid. My husband and myself manufactured bricks. Thereafter we could not do our cultivation work.

My husband got a fever when he engaged in work. Similarly we could not attend to farming for two to three seasons.

We had to treat him as possible as we could. Ultimately he asked us to leave him to die. Yet he said not to use money that we had to use for cultivation for his sake. However we could treat and get him cured.

I told him somehow or other I get him cured I get him cured even by begging. With my effort I could keep him alive for 8 to 10 years. By this time three children were attending to school. My husband's punchiamma (mother's sister) was keeping one child and looking after her education. When my husband was not well I used to visit her once in two to three months. We came to Nuwaragala keeping that daughter with his punchiamma. By that time schools have not been opened in Mahaweli area. She got through grade five scholarship exam. Thereafter she was admitted to Maliyadewa Maha Vidyalaya in Kurunegala.

It was a matter for rejoice for poor people like us get a child admitted to school like this. My daughter has written for the A/Level examination. She has written twice. As she has not scored enough

marks to go to the University she will take up the exam again. Even we do not have money to give her for education.

As I said earlier my husband is not well for 8 to 10 years. Now he helps us in work with difficulty. I write this story as I can remember.

We did not receive any help from his family. However despite his illness we could harvest and keep our paddy lands without mortgaging.

My husband always advised me not to get indebted. We spent a desperate life. I borrowed to get his life saved. Meantime we got great hope for our village. I believe you all know about this.

This hope was Women's Bank. Ms Ariyawathie and Karunawathie introduced the group system to us. I remember that day very well.

We were inculcated about the group system at the # 1 house at Nuwaragala. Another day we all gathered to # 152 house by the village tank. Thereafter we were called for general meeting and guided us to how to implement this programme. We were told that these group should consist of poor women living in close proximity. The group was advised to appoint three office bearers consisting of the leader, President and the Secretary. Group should include 5 to 15 members. They should build up trust among themselves and should meet once a week. We decided to hold our meeting at 1 p.m. on every Tuesday. On that day each member should save Rs 5/= compulsorily.

We organized a 'rice seettu' as a work of our group. Our Honorable Nandasiri Gamage guided us how we should go forward and also

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

instructed us to have a welfare programme. Even you live in far away city in Colombo we appreciate this worthy programme which is similarly like spreading the incense of a 'Manel' (Lilies) flower has gone in to the depth of our hearts. It has helped thousands of thousands of poor women who were desperately miserable.

By this time I was able to get my mortgaged paddy field redeemed, helped my husband, educate my children, and built up our house. Further we have obtained furniture and equipments for the house. This is not a programme that is not limited to Nuwaragala. The incense of this programme has already spread to entire Mahaweli system 'C' area and other villages. It has become a island wide programme.

In my group I saved compulsory savings of Rs 5/= and additional savings as and when we can. Initially we borrowed Rs 100/= and repeated it thrice. Then the loan amount was raised to Rs 250/= and again to Rs 500/=. Following this method we understand the system of loan transactions gradually. We continued this system for 8 months. Thereafter we continued loan transactions systematically with a good understanding and building trust in Nuwaragala Bank Branch. Loan amount increased systematically. However our loan interest rate is somewhat high.

As now I am at a higher loan stage, we expect to do lot of things including redeeming mortgaged paddy land, and construction of house. However due to illness of my husband is severely suffering. I am sorry to write all these things when my children and I are in a destitute situation. But all these are part of my autobiography.

Previously we did our cultivation work alone. Now other neighbors also assist us. We do not hire paid laborers. We help each

other. However due to the illness of my husband I am severely affected. I am highly worried and also neglect the cultivation work.

Now we have started the 'Subhani' deposit scheme. Now there is an emergency loan application form signed and always ready at the Bank Branch. All these are for our benefit.

There may be lot of shortcoming in this story. Due to the unhealthy condition of my husband I am unable to concentrate in this writing. Please excuse me for my mistakes if any.

Once our Bank Branch collapsed and the membership reduced to 35. Then the Nawagahaela Leaders intervened. They requested Jayanthi to take the leadership of Nuwaragala without fear. If she was not appointed the leader there would not be a bank branch today. Today we the people of Nuwaragala aught to write these things. Thanks to our architect, Hon Nandasiri Gamage, we who were cornered in the kitchen are in a position to come forward and take lead in any social activity. I thank Hon Jayanthi Mallika who saved our programme when it was about to be collapsed and all other leaders who help to take the programme forward.

This is how my group 'Sumudu' was formed. S.Wasanthi Pushpakumari was the first leader appointed to our group 'G 4'. Secretary was Nandawathie. There weree 13 members including the President A.M.Kirimenika. It was formed on 28th January, 1997 at the house # 1.

During the period this group was formed my house was in the stage of wall construction. By that time I had some money for payment of labour. As that money was not enough I had to borrow from my group. Labour payments could be settled with that money. We were

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

living a very miserable life. I have borrowed at 20 % interest to treat my husband. We could not settle the loans even by selling the crop of the field.

However I did not mortgage our paddy land. I borrowed and settled the loans. According to doctors one of the kidneys and the liver of my husband are not functioning properly. I have thousands of things to write. But how can I write.

I started onion cultivation with the hope of completing the house. Then my children were small. Son was not in a position to assist his father. But during last two years he is assisting his father. Now the son and myself are working in our paddy lands without renting them.

Until walls of my old house collapsed I could not commence the roof work of the new house. It happened so as we did not get a fair price for our onion crops. When the roof of my house collapsed the leader of my group obtained a loan package for me from the bank branch. Using that loan money I could construct two rooms. Still I have only those two rooms. We do not have even a kitchen. Now I am fully economically collapsed. When we went to the new house my group had the first anniversary. My group celebrated its first anniversary at my house.

Similarly we suffered a lot without water. We dug two wells to obtain water. Then my sons were small. After digging about two furlongs work is stopped due to difficulties. Again it is commenced about two days time. Sons could not help us as they were small. Those walls were collapsed. Because the workers did not get pay due to financial difficulties we had. However the next well was properly constructed. My leader instructed me to apply for a loan package. By that time I

have settled a loan of Rs 6000/=. The balance to be paid was Rs 7000/=. Then the leader of the bank branch told me that a member of a group needs a loan sometime later and I was told to come with my leader to give that loan to me. My leader also agreed to do this transaction and got the loan. I completed the construction work of the well using Rs 7000/= from this loan. I am doing these things for the sake of my children.

I thank honestly to the leaders of my bank branch and my group and members and the other leaders.

We discussed to complete our kitchen after the completion of the well in this season. Then my husband again fell ill. It was only my effort carried the burden so long. I have no other source to get a loan. I have taken a large number of loans from the Women's Bank. I have taken loans from 'Suhada' Death Donation Society also. Loans taken have to be settled. From 4th August, 2002 to day my husband was given blood thrice. Nine pints of blood have been given by now. When once admitted to hospital he is discharged after 7 or 8 days. About Rs 2000/= to Rs 3000/= have to be spent for one trip. When the income earner fall ill what can the dependant do? I cannot believe what can be done. Happiness is not known to me. Are there any others like us in this world? I am happy only when I go to the group meeting. I am the President of the Auditing Committee of the Nuwaragala Women's Bank Branch. I have given my resignation from that position. It is difficult (traveling) me to attend to that work. I write all my problems and destituteness. However my children are not isolated at Nuwaragala. That is because of my Women's Bank. I have taken maximum loans from it. I have borrowed from the boutique that do transactions. I am desperate and helpless.

D/1 Farmer organization asked me to write to voluntary organizations as they help. On January 1st my husband's position was

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

deteriorated and taken to hospital. I asked my children to prepare a letter. Yet they do not know how to write. We had a faithful malli (A brother) called Priyantha. He said there is a capable person for that. He said he will contact that 'Ayya' (way of addressing a elder person [means elder brother]) and asked me to go to hospital. I returned home from hospital at about 3.30 p.m. I received a message from the Farmers Organization. I went there. They asked me what I am expecting from them. No words came to me to reply. We were so depressed. I told them that my husband is bed-ridden for the last 8 to 10 years and for the last six months he is survived because of the blood infusions. I have no way to attend to these things. My brother is also poor. I told them my story.

Later they got together and went to almost all houses in Nuwaragala. Mr Somadasa, Mr Sirisena, Mr Navarathna and Mr Priyantha have collected rs 9845/= and gave me. I received Rs 1000/ = from Disanayaka Stores. I used that money to buy medicine for my husband. It was worth Rupees hundred thousand to me that day. Villagers helped me like deities. I cannot forget them ever.

The leader of my group asked me to write a book like this. I cannot write this properly as I have no experience in writing. I thank from bottom of my heart, to my m,othe rmy father, my techers, Mr Nandasiri Gamage who asked me to write this, to the leader of my group and Hon leaders of my bank branch and all others which I could not specifically mentioned. There may be thousands of mistakes here. Forgive me. I remember my parents in gratitude.

I conclude this autobiography wishing all concern who introduced this programme to attain Buddhahood.

- The End -

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

අපි මේ වෙනකොට මොන වගේ ජීවිතයක් ගත කරනවද හිතෙනවා. අතීතය මතක් වෙනකොට හරි කණගාටුවකට පත් වෙනවා. ඒ ඇයි කියනවානම් අපි ඉස්සර හරි විනෝදකාමී ජීවිතයක් ගත කලා. සැමියා සිටි නිසා මොනතරම් දේවල් ආවත් අපි බය නැහැ. ඉස්සර අක්කයි මමයි මඟුල් ගෙදරක් තියෙනවා කීවොත් ජයමංගල ගාථා කියන්න යනවා. අපි ඒවාට යන්නේ හරි විනෝදයකින්. අතීතය දිගයි. දැන් සිටින වර්තමාන තත්වය දිහා බලනකොට ගොඩක් කණගාටු තත්වයක තමා සිටින්නේ. මගේ සැමියා නැති වුනාට පසු.මේ කන්නය අපට තනියම කරන්න වෙලා තියෙන්නේ. ඉතිං අපිට කාගේ පිහිටක්ද ? මම මගේ දරුවන් තිදෙනා හොඳින් රැකගෙන එන හැමදේකටම මුහුණ දෙන්න සූදානම් කරදර කම්කටොළු කොපමණ ආවත් ඒ හැමදේකටම මුහුණදීලා ඉදිරි දියුණුව ගැන හිතන්න ඕනෑ. මට විතරක් මේ ලෝකේ සිද්ධ වුන දෙයක් නොවේ. හැමෝටම සිද්ධ වෙන දෙයක්. මේ දුක දරුවන්ට කියලා කිසි දෙයක් කරන්න තේරෙන්නේ නැහැ. ඉතිං මට පුලුවන් උත්සාහයක් දරලා මගේ සැමියා බේරගන්න මහන්සි ගත්තා. එත් බැරි වුනා. මට ඉතිරි වෙලා තිබුනේ මගේ හුස්ම ටික දෙන එක විතරයි. ඉතිං ඒක මට විතරක් නොවේ මේ ලොකේ කාටවත් කරන්න බැරි දෙයක්. අපි පවු කරලා ඇති අපිට මෙහෙම වුනේ. මගේ දරුවන් නිසා මම හිත හදාගෙන ජීවත් වෙනවා. මම එයාලගේ දුකට සැපට පුලුවන් විදියකට රැක බලා ගන්නවා. මට මේ දේවල් කල්පනා කරන්න ගියොත් පිස්සු හැදෙනවා. මම බොහොම දුක් වින්ද ගැහැණියක්. මට නම් කිසිම දෙයකට ගහලා බැනලා නෑ. මගේ සැමියා බේරාගන්න මම ගොඩක් දුක් වින්දා. තාත්තා ලෙඩගානේ හරි දරුවන්ට තනියට වැටිලා හරි හිටියොත් ඇති කියලා තමා මම හිතුවේ. වැඩපල කරන්න බැරුවට කමක් නැහැ. එයා කීවා මාව මැරෙන්න අරින්න. කියලා මම කුඹුර උගස් තියලා හරි මම මගේ සැමියාගේ ජීවිතය බේරගන්නවා කියලා කිව්වා. මම හතර වටේටම ණය වුනා. මම කලේ කුඹුර උකස් නොතියන එකයි මම දැන් ණය ටික ගෙවාගෙන යනවා. මොනවා කරන්නද අපේ අහේතුව නිසා අපි නුවරගලට සීමා වුනා. මම මේ ලියන්නේ සතුටකින් නොවේ. මගේ දුක..................

- ඒ. ඇම්. කිරිමැණිකා -

දුගී බවෙන් පෙළෙන කණ්ඩායම් වලට ආදායම් ලබාදීමට සහාය වී මෙහිලා ශ්‍රී ලංකාවට දිගු ඉතිහාසයක් ඇත.

සමාජයේ ජීවත් වන අන්ත දිළිඳු ජනතාවට සහන සැලසීම අරමුණු කොටගත් සහනාධාර, පුන්‍යාධාර හා සමාජ සේවය පදනම් කොටගත් වැඩසටහන්... ක්‍රියාත්මක කිරීම සම්බන්ධයෙන් රජයට දිගු ඉතිහාසයක් ඇත.

-යළි පුබුදමු ශ්‍රී ලංකා 117 හා 118 පිටු

පිට කවර නිර්මාණය අමර්ජිත් ගමගේ විසිනි. මුද්‍රණය විහඟ ග්‍රැෆික්

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org